

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: H. DURBAN-HANSEN

Redaksjonens adresse:
Ekebergvn. 23 — Oslo 50

NR. 12

DESEMBER 1948

7. ÅRG.

* Jul, filateli og velgjørenhet. *

Naturligvis er julens helligdager — og for dere yngre, skoleelever og studenter, hele ferien — ment til avspenning og hvile. Hvile har vi jo godt av alle sammen. Nå fins det flere måter å hvile på, og en skal huske at hvile *ikke* behøver å være ensbetydende med *uvirksomhet*. Tvert imot, de fleste av oss vet av erfaring at et friskt hode ikke har det minste vondt av et tillegg til det 6—8 timers arbeid vi utfører hver dag for å leve. Det vi oftest trenger er avspenning og *forandring* i tankegangen. *Forandring* er i regelen fornyelse av kapasiteten, som vi selv hverken skal undervurdere eller overvurdere. Julen er en kjærkommen anledning for mange til å sysle med bl. a. vår hobby. Imidlertid må vi ikke glemme at vi som slapp heldig igjennom en 5-års krig med okkupasjon, vi som kunne fortsette familielivet, dyrke våre interesser i noenlunde ro og ikke hadde mer enn de likevel relativt små bekymringer med å skaffe det daglige brød, — vi har fremdeles og vil alltid ha meget å takke for. På mange, kanskje mest på menn og mannlig ungdom, satte krigen sine dype merker; selv om det ikke ble sporet med én gang, så kan reaksjonen ha kommet senere. Påkjenningen har dess-

verre hos mange gitt seg utslag i *dårlige nerver*. *Slike* mennesker er det grunn til å synes synd på, men enda større grunn til å hjelpe.

Og nå kommer jeg dit jeg ville: Hjelp mennesker hvis nerver ikke fungerer ordentlig eller som mangler evnen til å reise seg åndelig — f. eks. ved å få dem interessert i å samle og studere frimerker! Nerveleger i de fleste land har funnet ut at frimerkesamling er en glimrende beskjeftigelse både for den som skal «slappe av», og enda bedre for den som skal læres opp til å *ta seg sammen igjen* og komme inn i de arbeidsdyktiges rekker. Ved mange nerveklinikker, særlig i U.S.A. er det nå fast arbeidsterapi å sette de mannlige pasienter til å stelle med frimerker, og dette anses som et meget verdifullt ledd i arbeidet for helbredelsen. Jeg tror at disse ideer også så smått praktiseres enkelte steder i vårt land. Men det er neppe noe sving på dette arbeidet. Sikker bl. a. fordi få filatelister kjenner til det og støtter opp om det.

Redaktøren vil herved sette fram den tanke at den som har lyst og anledning betenker slike syke og sykehus med dublettmateriell og annet som kunne mulig-

gjøre hjelp til selvhjelp. Dette er også en liten baktanke ved julen, slik den feires i kristne land, at en skal stoppe et øyeblikk og huske på dem som ikke har det så godt som vi.

Det er ikke om å gjøre å synes synd på andre fordi om det er jul og året går ut;

det er meget mer positivt å rekke en hånd til hjelp! — Og redaktøren skal gjerne formidle gavene. Det gjør ikke noe om de kommer etter hvert.

Og hermed ønsker jeg Tidsskriftets lesere — ved albumet, i hjemmet, på sjøen, inne og ute

en fornyende og velgjørende jul!

ETTER HELSINKI-UTSTILLINGEN

Av Jarle O. Stensdal.

Utstillingen i Helsingfors har lukket sine porter. Festene er over og alle reist hjem, hver til sitt. Det kan derfor nå være grunn til å se litt nærmere på hva utstillingen lærte oss.

Alt ved denne utstilling var gratis for utstillerne. Ingen kontingent, intet depositum, ingen rammeleie, ingen assuranse. For å dekke dette utga det finske postverket et spesialfrimerke med pålydende 12 mk. Det solgtes imidlertid bare på utstillingen, og for å få merket måtte man altså løse inngangsbillett til 50 mk.

Fra samlernes side har det fra tid til annen vært gjort forsøk på å stille opp regler for hva man bør forlange ved utstedelsen av et frimerke. Dette finske merket strir mot de fleste av disse grunnreglene:

1. Opplaget var sterkt begrenset (150 000).
2. Det solgtes i realiteten bare mot et tillegg (50 mk.).
3. Ikke ett eneste eksemplar ble solgt ved et ordinært postkontor.
4. Salget var rasjonert.

Dette merke kalte Tidsskriftets redaktør for en lekkerbiskken. Refleksjonene gjør seg selv.

Tidsskriftet har nylig inneholdt flere innlegg angående utgivelsen av unødvendige frimerker. For min del har jeg ikke så meget imot merker med tillegg, så lenge disse går til humanitære og kulturelle formål. Men å utgi frimerker til våre egne formål, er vel å gå for langt.

Godtar vi ideen om at f. eks. det norske postverket skal utgi et liknende merke til støtte for en norsk frimerkeutstilling, da fraskriver vi oss samtidig for all framtid

retten til å kritisere utgivelsen av et hvilket som helst frimerke for et hvilket som helst formål. For hvorfor skal bare filatelistene få utgi frimerker til sine utstillinger? Hvorfor ikke malerne, eller arkitektene, eller en varemesse?

Det er klart at vi her er ute på et farlig skråplan. Klarer vi ikke å finansiere en frimerkeutstilling på annen måte enn den finnene har valgt, — da heller ingen utstilling.

Det er også grunn til å feste seg ved en annen merkelig avgjørelse på den finske utstilling. I det program for utstillingen som sto offentliggjort i N.F.T.s mai-nummer, står en fortegnelse over de forskjellige samlergrupper, og det går fram at disse grupper igjen skulle oppdeles i fire klasser. Som klasse 4 står: «Samlinger ordnet etter andre synspunkter, temaer og systemer.»

Det er blitt meg meddelt at samlinger som falt inn under denne kategori, ikke ble bedømt, med den begrunnelse at «temasamling ikke er filateli». Går det an at et filatelistforbund anmoder samlere om å sende inn samlinger til en bestemt klasse og at dommerne nekter å bedømme dem? Er det ikke et mistillitsvotum til utstillingskomiteen? Avgjørelsen blir så meget merkeligere når en hører at en samling av finske *stempelmerker* ble belønnet med sølvmedalje.

Herrer dommere i Helsingfors! Det vil interessere oss alminnelige frimerkesamlere å vite hvorfor det er filateli å samle på *stempelmerker*, og hvorfor det ikke er filateli å samle på *frimerker* etter deres motiver.

PÅ AVVEGER?

rykkes inn foranstående oppsett av herr Jarle O. Stensdal, som ble mottatt like før det ferdigtrykte nr. 11 ble ekspedert. Da artikkelen var satt opp lenge før de senere inntatte innlegg ble mottatt, framtrer den i større skrift enn innleggene, som er satt i *petit utehukkende av plasshensyn*. Red. ønsker med én gang å poengtere at han selvsagt bare er henrykt for innlegg som viser andre meninger enn dem han forfekter. Herr Eugen Hanssen's veloverveide innlegg avkrever redaktørens respekt. Red. kan ikke si det samme om det *andre* innlegget, som tyder på utrolig slett gjennomlesning av red.'s artikkel. Herr Thune-Larsen skal dog få svar på et par av spørsmålene:

Den ene av de omtalte to filatelister var til stede både i Basel og i Helsinki. Det vil interessere herr Thune-Larsen å vite at spissartiklen til dels også var inspirert av kommentarer fra innsendere og redaktører i 3—4 utenlandske tidsskrifter, som er inne på de samme tanker. —

FRIMERKEUTSTILLINGER — PÅ AVVEGER?

I Tidsskriftets november-nummer har redaktøren tatt dette tema opp til behandling, og som for artikler flest kan man være enig i noe og uenig i annet.

Vi er selvfølgelig enige om at en juries avgjørelser kan kritiseres, men på den annen side bør vi vel gi honnør til de menn som i det hele tatt vil påta seg en så utakknemlig oppgave. Det gjelder ikke bare filateli, men i alle grener hvor man er henvist til en skjønnsmessig bedømmelse. Selvfølgelig kan det ikke herske tvil om at en jury alltid er allsidig sammensatt og består av erfarne samlere, som har sett flere samlinger enn folk flest. På dette grunnlag må man da gjøre seg opp en mening og vurdere det materiale som foreligger til bedømmelse.

Det som jeg vesentlig savner og som etter min mening måtte være av stor nytte for utstillerne, er at disse i forbindelse med domsavgjørelsen fikk seg tilstilt et kortfattet resymé av juryens motivering: totalinntrykk, mangler, mulige feil og liknende orientering, som så kan rettes på. Den slags saklig vurdering er selvfølgelig bare tenkt som orientering for utstilleren selv og ikke beregnet på offentliggjørelse.

Personlig hører jeg med til de samlere som først i fjor våget meg til å delta i en utstilling, idet jeg mente at jeg på ett område var kommet så vidt langt at objektet kunne vises fram — til

Red. har nettopp villet trekke fram en av de mange uheldige sider ved konkurranseutstillingene når han nevner hvor lett *man* «kommenterer» juryene og resultatene. — Hva herr Thune-Larsen til slutt antyder om Tidsskriftet, er muligens *hans oppfatning*. Red. kunne gjerne vise ham en del brev, norske og utenlandske, som er av en annen mening. Herr Thune-Larsen tør imidlertid være forvisset om at red. vil fortsette å arbeide for N.F.T. og den samme frimerkesamlers interesser så samvittighetsfullt som han kan, og bl. a. følge de retningslinjer han trakk opp i innledningsordene i N.F.T. nr. 4, 1948. Med hensyn til herr Thune-Larsens uttalelse om norske frimerkesamlere, så vil red. gjerne som sin oppfatning si at han *ikke* tror den norske samler's interesse, evner, lærvillighet og framfor alt glede over hobbyen overgås av utenlandske samlere's. *Det er de nevnte egenskaper som teller for den enkelte og for de fleste*. Herr Thune-Larsen synes tydeligvis igjen å mene noe annet.

tross for at samlingen ennå ikke var så komplett som jeg gjerne skulle ha ønsket den. Min debut ble kronet med hell, og jeg tilstår at det ga støtet til en øket iver for så vidt mulig å nå det fullkomne.

Når man kjenner de krav som stilles til en god samling, kommer man ikke forbi konkurransemomentet. Enhver av oss forsøker etter evne — enten vi er mer eller mindre kapitalsterke — å skaffe oss penest mulige samlinger, de største sjeldenheter og det fyldigste materiell. Den som kan kjøpe uten hensyn til økonomi, hva tilfelle ikke er med meg, har selvfølgelig fordeler, men den slags hensyn må sjaltes ut ved bedømmelsen. En jury kan ikke forlange utskrift av skatteklikningen medsendt.

En utstilling uten premier kan være aktuell innen en engere krets, men ellers har jeg ingen tro på at en utstilling av internasjonalt omfang vil få noen tilslutning, hvis man sløyfet gradering og den lille anerkjennelse som tross alt ligger i f. eks. en bronseplakett. Det forutsetter imidlertid at man ikke på forhånd har tatt mål av seg til gullet. Bare noen få vil allikevel kunne gjøre seg håp om å drive vår hobby så langt. Konkurransen er en del av selve livet, men passer ikke alltid for «bad losers».

Tønsberg, 1. desember 1948.

Eugen Hanssen.

PÅ AVVEGER?

Jeg har med stor undring lest redaktørens artikkel i nr. 11, under ovenstående overskrift, og jeg finner det meget beklagelig at redaktøren har fått et etter min mening så feilaktig syn på internasjonale utstillinger. Det er imidlertid også skjedd en slik forvrengning av de faktiske forhold i artikkelen, så jeg må tillate meg å komme med et kraftig svar.

Jeg ville helst ha svart på artikkelen som privat samler, men jeg var så heldig å bli oppnevnt som jurymedlem ved frimerkeutstillingen i Helsingfors, og da jeg derved fikk et godt innblikk

i bedømmelsesarbeidet og var med på bedømmelsen av samtlige samlinger, vil dette selvsagt i sterk grad måtte prege mitt innlegg.

Tidsskriftets redaktør var ikke til stede hverken ved utstillingen i Basel eller i Helsingfors. Han har ikke sett samlingene og han har ikke kunnet kontrollere juryenes arbeid eller bedømmelsen. Redaktøren nevner at «vannet» kom i form av to brev og to artikler. Jeg vil gjerne spørre: Var forfatterne av disse to artikler til stede ved de to nevnte utstillinger? Bedømte disse to samtlige samlinger objektivt, og kjente

de juryenes grunnlag for bedømmelsen av de enkelte samlinger? Visste de hva juryen kunne ha funnet av kvalitetsmessige feil, av forfalskninger eller av feil plasserte merker? Jeg tar det som en ren selvfølge at artikkelforfatterne ikke selv har vært deltakere på utstillingene, og løper rundt med skylapper for øynene, uten evne til objektivitet.

Det nevnes at det er kommet noe galt inn i filatelien i de seneste årtier, nemlig konkurranseutstillingene. Disse konkurranseutstillinger er meget gamle, direktør Strandell var så vidt jeg husker første gang med for over 35 år siden. De er internasjonalt anerkjent blant filatelister verden over, og de har hatt en voldsom betydning for filateliens fremme, for samarbeid over landegrensene og for samlerne. Hvilken enorm kilde til kunnskap om filateli gir ikke en slik utstilling, hvilke impulser og hvilken lærdom gir de ikke samlerne som får se dem? Uten konkurransemomentet ville slike store utstillinger ikke kunne arrangeres, de fleste av samlerne ville da ikke ta risikoen på forsendelse og framvisning. Det er nettopp konkurransen som skaper spenningsmomentet, det er kappestriden som gir sporen til videre arbeid med samlingen, til å rette feil, forbedre, bytte ut og sette opp på nytt. Jeg mener at denne kappestrid er edel, og dens betydning er kolossal.

Uten noe inngående kjennskap til internasjonale juryer ytrer redaktøren sterk tvil og skepsis om juryens evner. I Basel var de fleste av jury-medlemmer filatelister med et internasjonalt kjent navn. I Helsingfors var bl. a. med direktør Nils Strandell, som har vært jurymedlem ved 28 internasjonale utstillinger, og Hofjuvelér A. Fabergé, en av verdens fremste frimerkekjennere. Jeg forstår ikke at herr Durban-Hansen våger å uttale skepsis overfor disse herrers evner.

Redaktøren nevner at det mange ganger er nesten umulig å skifte rettferdighet. Det kan være mulig, særlig hvis juryen er bundet til et bestemt antall premier innen hver enkelt gruppe. I Helsingfors var det ikke vanskelig, juryen hadde frie hender, og det var meget få tilfelle hvor det kunne være tvil. Juryen kan naturligvis gjøre feil, særlig hvis tiden er knapp og arbeidet tsort. Avgjørelsene kan naturligvis også i enkelte tilfelle diskuteres, men man må da ha samme grunnlag for diskusjonen som juryen hadde, og ikke diskutere på et løst grunnlag. Hvor det er konkurranser med skjønnsmessige avgjørelser, vil det alltid kunne framkomme kritikk enten det er Nobelpris, kunst, litteratur eller idrett, og selv om komiteen eller dommerne har gjort etter beste evne og etter en helt objektiv overbevisning. Slik kritikk kan også være sunn og fremmende.

Men redaktørens kritikk er ikke sunn, og det føres intet bevis. Derimot nevner han at: Noen få blir tilfreds med avgjørelsene, flertallet blir det ikke. Hvilket grunnlag er det for en slik uttalelse? Det er omvendt, det er noen få som ikke blir fornøyd, og det er i de fleste tilfelle samlere som er «bad losers» og som enten ikke kan eller ikke vil forstå at andre samlinger er bedre enn deres egne. Det er disse som regel kommer med kritikken, og det er disse som ikke vil forstå en jury's dom, selv om den er aldri så rettferdig og objektiv. Herr Durban-Hansen skriver om en regelrett knock-out, og at den kan bety tapet av en verdifull forsker. Det er vel i de fleste tilfelle en innbilt knock-out, og jeg har aldri hørt om en

kunstner som har sluttet med sin kunst, eller en skihopper som har sluttet å hoppe fordi om han er bortdømt i en knivskarp konkurranse.

Det anføres at det er innlysende at de fleste innsendte samlinger er fremragende. Ja, fremragende er jo et relativt begrep. Etter min mening var det ikke så svært mange samlinger i Helsingfors som jeg ville si et så sterkt ord som fremragende om. Samlingene gikk fra fremragende, meget god, god, mindre god, dårlig og helt ned til slett, og det var som tidligere nevnt få tvilstilfelle. Hva motivsamlinger angår så har disse hittil ikke vært godkjent til bedømmelse på noen internasjonal utstilling, idet disse betraktes mer som studier av geografi, historie, zoologi, fly, skip osv. og ikke som filateli. Prøve- og nytrykksmerker, bypostmerker og stempelmerker er derimot internasjonalt anerkjent som grener av filatelien, selv om disse naturligvis ikke, som det nevnes, «høyprises» på utstillingene. Om disse ting kan selvsagt meningene med rette være meget delte.

I Helsingfors sto det i bestemmelsene for utstillingen: «Vid behov kan prisnämnden anlita sakkunniga». Dette er vel også regel ved andre utstillinger, og hvis det er en forsknings- eller studiesamling som juryen mener seg inkompetent til å bedømme, må dette naturligvis gjøres. I Helsingfors var det ingen samlinger hvor det ble funnet nødvendig å tilkalle assistanse.

Så var det kapitalfavoriseringen. Det er ingen ting i veien for at en samling billige merker kan gå helt til topps. En fremragende spialsamling Norge 20 mm vil kanskje kunne nå høyt hvis merkenes kvalitet, oppsetning og tekstning er førsteklases. En forskningsamling av billige merker kan selvsagt lett gå til topps, hvis det er et pionérarbeid og det i teksten eller i en monografi framgår det nye som er funnet. En samling finske poststemppler gjennom tidene fikk i Helsingfors gull med hederspris, til tross for at den utstilte del av samlingen virket høyst uanseelig. Det var absolutt ingen dyr samling, men et eksempel på en samlers utrettelige arbeid med saken gjennom en årrekke. Herr A. Schytte-Ødegaard, Tromsø, fikk sølv og bronse samt hederspris for sine samlinger Norge 1895/08 og 2 øre 20 mm. Hvis denne samler også hadde utgitt en publikasjon om sine studier, er det en mulighet for at han kunne ha kommet enda høyere opp. Dette var også billige merker.

Nei, det er ikke bare kapitalen som favoriseres, men selvsagt vil de største, beste og mest komplette samlinger av et enkelt lands frimerker nå høyere enn en samling som mangler de dyreste merker, under forutsetning av at samlingene ellers er like.

Jeg beklager meget, herr redaktør, å måtte komme med dette svar til Deres artikkel, men jeg synes det «vannet» De skriver om må ha vært mer enn alminnelig tynt. Jeg tror denne gang at det ikke er den samme filateli som holder på å komme på avveger, men Norsk Filatelistisk Tidsskrift. La oss ikke tro at vi smågutter i filatelien i vårt lille land kan sette oss til dommere i et tilfelle som dette. Vi mangler erfaring når det gjelder internasjonale utstillinger, vi har ikke hatt noen siden 1924. La oss håpe at vi får en i 1955. Og sist men ikke minst — la vårt tidsskrift fremme filatelien — og ikke rive ned.

Dan (A.) Thune-Larsen.

DE TYSKE ETTERKRIGSMERKENE

Av Wilhelm K. Støren.

I.

Hensikten med denne artikkel er — ved siden av å gi en framstilling av de tyske utgavene etter krigen — å søke å gjøre rede for hvordan en vanlig Tyskland-samler — altså ikke spesialsamler — skal kunne skape kontinuitet i sin samling i størst mulig utstrekning. Atskillige norske samlere sitter i dag med respektable samlinger av tyske merker fra tiden før det siste Ragnarok, og ønsker å føre disse samlinger så vidt mulig à jour. Den store mengde utgaver under krigen fikk motet til å synke hos noen hver av Tyskland-samlerne, og enda verre er det blitt etter krigen. I alminnelighet er det katalogene som gir samlerne oversikt over et lands utgaver, men når det gjelder de tyske etterkrigsmerkene, er det vanskelig å finne to kataloger som klassifiserer disse utgavene på samme måte.

Det er langt fra alle utgaver som fortjener den interesse fra samlerne, som katalogene vier dem. Jeg vil behandle problemene sett fra generalsamlerens synsvinkel, idet en spesialsamler av tyske merker jo må ta med alle slags utgaver, også lokalutgavene.

Da Tyskland kapitulerte i mai 1945, var Hitler-regimets siste utgave — SS- og SA-merkene — såvidt sendt ut til poststedene fra trykkeriet, og danner derved avslutningen på denne æra av tyske merker. Store deler av landet var på den tid besatt av de allierte, og disse fulgte forskjellige linjer innenfor sine respektive besetelsesområder når det gjaldt frimerkepolitikken.

Russerne utga ingen særlige utgaver for sitt område, men overlot til de lokale tyske postdireksjoner å lage sine egne merker. Trykningen av lokale utgaver i den russiske sonen kunne foregå uhindret av de militære myndigheter. Bare et fåtall av disse merkene ble brukt postalt, de aller fleste stemplete eksemplarer er leilighetsavstemplet. Engelskmennene og amerikanerne satte i sine områder — også i den senere franske sonen — merker av typen AMP (Allied Military Post) i sirkulasjon. Denne typen fins det flere opplag av, trykt dels i Tyskland, dels i England og USA.

De ovenfor nevnte utgavene har det til felles at de sirkulerte innenfor et område med skiftende grenser, og var i omløp forholdsvis kort tid. De kan ikke betraktes som riksutgaver, og må derfor ikke regnes som en fortsettelse av de tyske utgavene før 7. mai 1945.

II.

Etterat Potsdam-avtalen hadde regulert sonegrensene i Tyskland, kom de russiske, amerikanske og britiske myndigheter til enighet om å samordne posttjenesten i de tre sonene. Dette skjedde høsten 1945. Den franske sonen ble ikke med på denne ordningen, idet franskmennene — som vi senere skal se — forfulgte sine egne politiske mål i Tyskland.

For de tre sonene ble det fra nyttår 1946 utgitt en utgave i talltegnings på i alt 27 merker. Denne utgaven ble lagt ut til salg ved samtlige postanstalter i disse sonene, som utgjør 80 prosent av Tyskland. Man må være enig med de fleste kataloger i klassifiseringen av disse merkene, idet de gir disse hovednummer fortløpende fra SS- og SA-merkene. Jeg vil her betegne de merkene med H som etter min mening fortjener å komme i den gruppen som danner direkte fortsettelse av de tyske frimerker fra 1872 til 1945. Talltypen omfatter følgende merker:

H1.	1 Pf. svart	H15.	24 Pf. gulbrun
H2.	2 » »	H16.	25 » gul
H3.	3 » lys brun	H17.	25 » ultramarin
H4.	4 » blågrå	H18.	30 » gråoliven
H5.	5 » lys grønn	H19.	40 » rosalilla
H6.	6 » fiolett	H20.	42 » grønn
H7.	8 » lys rød	H21.	45 » rød
H8.	10 » brun	H22.	50 » mørk grønn
H9.	12 » rød	H23.	60 » brunrød
H10.	12 » grå	H24.	75 » ultramarin
H11.	15 » brunlilla	H25.	80 » svartblå
H12.	15 » lys grønn	H26.	84 » grønn
H13.	16 » grønnblå	H27.	1 RM. oliven
H14.	20 » blå		(stort format).

Høsten 1946 utkom en rekke veldedighetsmerker for forskjellige formål. Først en serie i anledning av messen i Leipzig, nemlig 6 + 14, 12 + 18, 24 + 26 og 84 + 66 Pf. (H28—31), til inntekt for gjenreisningen av messebygningene. Disse merker fins både tagget og utagget, og med og uten vannmerke. Foruten merker med

vanlig gummi fins det av denne utgaven også merker med sparegummi, dvs. gummi satt på i striper i vaffelmønster. De fire merkene ble også trykt sammen i et miniatyrark — H32 — uten perforering. Litt senere kom det i anledning av en nasjonal frimerkeutstilling i Berlin to blokker, en tagget og en utagget, H33—34, som ble solgt til inntekt for gamle og flyktninger. Det var sammentrykk av talltype-merkene H14, H15 og H19.

Våren 1947 besluttet det tyske postverket å begynne utgivelsen av merker med motiver fra Leipzig-messene i gamle dager. Det skulle utgis 4 merker hvert år, to til vår- og to til høstmessen. Til vårmessen kom to merker med tillegg som gikk til gjenoppbyggingen av messens lokaler. Det var 24 + 26 Pf. brunrød (H35) og 60 + 40 Pf. fiolettblå (H36).

Sommeren 1947 falt avgjørelsen i en konkurranse mellom tyske kunstnere om utkast til *definitive* frimerketyper. I juryen var det temmelig sterk dissens mellom de russiske og amerikanske medlemmer. Man ble dog til slutt enige, og for de lavere verdier ble «Gjenreisings»-typene godkjent, mens man for Mark-verdiene valgte den såkalte «Freds- og frihets»-type. I løpet av året ble så følgende merker utgitt:

H37. 2 Pf. svart	H45. 40 Pf. lilla
H38. 6 » fiolett	H46. 60 » rødbrun
H39. 8 » rød	H47. 80 » blåfiolett
H40. 12 » gråblå	H48. 84 » grønn
H41. 16 » grønn	H49. 1 M. olivengrønn
H42. 20 » blå	H50. 2 » mørk lilla
H43. 24 » brun	H51. 3 » rødbrun.
H44. 25 » gul	

Talltypen fortsatte stadig å kursere ved siden av den nye utgaven, og opplaget av den første typen må være enormt, å dømme etter det som senere er skjedd. Mens den nye utgaves merker etter hvert ble satt i sirkulasjon, ble det utgitt en del andre merker. Først kom to merker i anledning av 50-årsdagen for Verdenspostforeningens stifter, Heinrich v. Stephans død, nemlig 24 og 75 Pf. (H52—53). Like etterpå fulgte så merkene for høstmessen i Leipzig, denne gang uten tilleggsverdier, 12 Pf. karmin (H54) og 75 Pf. ultramarin (H55).

I 1948 kom en del nye verdier samt fargeendringer til den nye løpende utgave. Det var

H56. 10 Pf. grønn	H59. 50 Pf. blå
H57. 15 » mørk brun	H60. 60 » brungrå
H58. 30 » rosa	H61. 5 M. blå.

Det vil lønne seg å ha hovednummerne i denne utgaven for øye når en kommer til provisoriene i anledning av valuta-reformen.

Den siste Leipzigermesse-serie fra den felles postadministrasjon i de tre sonene kom i april 1948. Det var 50 Pf. mørk ultramarin og 84 Pf. mørk grønn (H62—63). Den ble i mai fulgt av to merker i anledning av eksportmessen i Hannover, 24 Pf. mørk rød og 50 Pf. ultramarin (H64—65). Dette var den siste serie som kan regnes til H-gruppen, som må betraktes som foreløpig avsluttet.

Felles for alle merkene av H-gruppen er vannmerket DEUTSCHE POST diagonalt over merket. Likeså bærer alle merkene innskriften «Deutsche Post».

Ved valutareformene, hvorunder vest- og østsonene fulgte hver sin veg, ble det store enhetsområde splittet i den russiske sone og den britisk-amerikanske felles-sone (Bizonia).

III.

I den franske sone var de allierte militærmerkene i omløp ved kapitulasjonen. Samtidig med at talltype-enhetsutgaven kom i de øvrige tre sonene, utga franskmennene 10 merker i våpentype, verdier 1—30 Pf., og 3 merker, 1, 2 og 5 M., med bilder av henholdsvis Goethe, Schiller og Heine. Merkene ble trykt i Paris og var i omløp inntil den franske sonen i 1947 ble reorganisert i 4 områder eller land, nemlig Baden, Rheinland—Pfalz, Saar og Württemberg. De franske politikerne hevdet at det måtte hindres at Tyskland igjen skulle bli sterkt og true sine naboer. Dette mente de best kunne oppnås ved å splitte landet, dvs. ved å gi de forskjellige tyske land selvstyre under alliert kontroll. Disse fire land var under fransk militær overhøyhet, men fikk stort sett ordne sine indre affærer selv. Således fikk hvert av dem sin egen postadministrasjon, og med dette fulgte også egne frimerkeutgaver. Det var opprinnelig meningen at hvert av områdene skulle få en serie på 20 merker med pålydende fra 2 Pf. til 1 M. Saar fikk først sin serie med motiver bl. a. fra arbeidslivet, tegnet av en tysk kunstner. Etterat merkene var satt i omløp, ble det oppdaget at kunstneren under kneet på gruvearbeideren på merkene 2 — 12 Pf. «hadde skjult Hitlers kontrafei». Typen ble derfor omtegnet, da merkene senere ble forsynt med overtrykk av ny verdi-

angivelse i centimes og francs, og utførelsen av merkene for Baden, Rheinland—Pfalz og Württemberg ble overlatt til en fransk kunstner. Motivene ble berømte personer, steder og nasjonaldrakter. Det lyktes ikke å få utgitt alle 20 merkene fra hvert av områdene før valutareformen voldte avbrekk i rekkefølgen. Baden fikk i alt 13 merker, nemlig 2 Pf. grå, 3 brun, 10 gråblå, 12 grønn, 15 fiolett, 16 mørk olivengrønn, 20 lys blå, 24 rød, 45 rød-lilla, 60 brunoransje, 75 blå, 84 Pf. grønn og 1 M. brun.

Rheinland—Pfalz fikk 15 merker, nemlig de samme valører og farger som Badens merker, og dessuten 30 Pf. lillakarmint og 50 Pf. blå.

Württemberg utga liksom Baden 13 merker, med samme pålydende og i samme farger, unntatt for 16 og 20 Pf., som her var henholdsvis gulgrønn og ultramarin.

Saar kom hurtig i en klasse for seg. Allerede høsten 1947 innførte franskmennene fransk mynt i området, og den første utgaven ble forsynt med overtrykk i centimes og francs, som nevnt ovenfor. I alt var det 13 provisorier. Bortsett fra at gruvearbeider-typen her er omtegnet, er å bemerke at den høyeste verdien her bærer innskriften SM (Saarmark) istedenfor M i første utgave. Merker med SM uten overtrykk er svindelprodukter (!) og resultat av den korrupsjon som til dels kan spores innen det tyske postverk i dag. I 1948 kom så den definitive serie med fransk verdiangivelse og med motiver fra arbeidslivet.

Hvorvidt en Tyskland-samler vil innlemme de to siste Saar-seriene i sin samling, må stå til ham selv. En kan gå ut fra at Saar vil bli revet løs fra Tyskland ved en framtidig fredsslutning, og sannsynligvis innlemmet i Frankrike. England, USA og delvis også Sovjetsamveldet har bifalt de franske krav i denne henseende. På den andre siden tilhører Saar fremdeles offisielt den franske okkupasjonssone i Tyskland. En tredje mulig løsning av oppstillingsproblemet er den som årets Zumstein-katalog er kommet til, nemlig å føre Saar-utgaven opp som en fortsettelse av de Saar-utgaver som sluttet å utkomme i 1934.

Mens valutareformen i den britisk-amerikanske fellessone forårsaket en flom av nye merker, besluttet de franske myndigheter seg til bare å forandre farger og til

dels innskrift og tegning på sine løpende utgaver for Baden, Rheinland—Pfalz og Württemberg. Noen av merkene kom derved til å beholde myntbetegnelsen Pf., nemlig 2 Pf. oransje, 6 mørk brun, 10 lys brun, 12 karminrød, 15 lys blå, 24 mørk grønn og 50 Pf. mørk blå. Andre fikk derimot den nye betegnelse Dpf. og DM. (= Deutschpfennig og Deutschmark). Det var 8 Dpf. gulgrønn, 16 lilla, 20 rødbrun, 30 lillarød, 60 lys grå, 84 Dpf. rød-lilla og 1 DM. blå.

I alt omfattet altså de nye utgavene 14 merker fra hvert av de tre landene.

I oktober 1948 kom den første veldedig-hetsserie i den franske sone. Den ble utgitt i Rheinland—Pfalz i et opplag på en million serier. Verdienne er 12 + 8, 24 + 16, 30 + 30 og 50 + 50 Pf., og merkene viser henholdsvis St. Christopher, St. Bonifacius, Pietá, og Korsfestelsen. Fargene er hittil ukjent.

IV.

Det virkelige kaos i de tyske frimerke-utgavene begynte da vestmaktene, tross russisk protest, 20. juni 1948 innførte valutareformen. Den gikk ut på at alle gamle Reichsmark-sedler ble vekslet inn med nye Deutschmark-sedler i forholdet 1 DM. for 10 RM. At dette fikk innflytelse på frimerkene, sier seg selv. Folk satt jo inne med store mengder av merker som de hadde hamstret nettopp av frykt for at RM. skulle miste sin verdi. De mente at de dermed var gardert mot tap. Imidlertid ble alle merker erklært ugyldige, og i stedet kom merker av «Gjenreisings»-typen ut med et overtrykk, enten med posthorn i et bånd vannrett over merket, eller med et teppe av posthorn over hele merket. Dette skjedde i den britisk-amerikanske fellessonen. Merkene i den franske sonen er nevnt ovenfor. Merker med disse to typer overtrykk ble solgt mot DM. eller Dpf., eller mot 10 ganger sitt pålydende i RM. og Rpf.

Når det gjelder å bedømme den postale verdi av den flom av overtrykksmerker som har sett dagens lys i fellessonen, må vi erindre de ordrer som de øverste myndigheter i sonen sendte ut. De gikk ut på at de kurserende merker av gjenreisings-typen, altså H37—45, H47—48 og H56—60, skulle forsynes med en av de to type-ne overtrykk. Det ble overlatt til de enkelte postdireksjoner å utføre overtrykkingen på de merkene de hadde på lager av

disse utgavene. Det må her bemerkes at den tyske postadministrasjon ledes av postdireksjoner i landets forskjellige distrikter, og over disse sto tidligere overpostdireksjonen i Berlin. Postdireksjonene har hatt ganske stor myndighet, og nå fikk de altså også rett til å besørge trykkingen av provisorier.

Av myndighetenes ordre til direksjonene ser vi at det egentlig var meningen å utgi 16 provisorier med enten bånd- eller teppe-overtrykk. Imidlertid kunne ordren misforstås, og det var mange som gjerne ville misforstå den, så resultatet ble at det ble trykt to serier, hver på 16 merker, den ene med bånd- og den andre med teppe-overtrykk. Det viste seg imidlertid at da snøballen først hadde begynt å rulle, så stanset den ikke før all snøen var oppbrukt. Av gjenreisningstypene var det ett merke som ikke var nevnt i ordren om overtrykking, nemlig H46 — 60 Pf. rødbrun. Selvsagt var det postdireksjoner som så sitt snitt til å forsyne sine lagre også av dette merket med overtrykk av begge typer. Da så lagrene av gjenreisningstypene var oppbrukt, gikk man løs på restlagrene av talltypen. Enkelte av disse merkene var det anselige mengder igjen av, mens andre nesten var sluttet solgt fra forvalterne. Således fins det verdier som fantes hos bare en enkelt postdireksjon, men som likevel ble sendt ut til poststedene med overtrykk. En del ble av posttjenestemenn overtrykt utelukkende i spekulasjonsøyemed. Overtrykksmerkene av talltypen er da også blitt svære jobbeobjekter på det tyske marked, det nevnes priser som 100 dollar for en komplett samling av disse vestsone-provisorierne!

For en som ser tingene litt på avstand, fortøner imidlertid ikke disse provisorierne seg så forlokkende og dyrebare. For å skape klarere linjer bør man først slå fast at de opprinnelige verdiene, altså 16 gjenreisningstype-valører forsynt med hver av de to overtrykk-typene — i alt 32 merker — må anerkjennes som postalt berettigede merker i og med at ordren om overtrykking var så uklart formet. 60 Pf. rødbrun med de to typer overtrykk bør betraktes som en avart, ikke som et hovednummer. De øvrige overtrykksmerkene, i alt 52 merker i verdiene 1—84 Pf. av talltypen, kan ikke klassifiseres som annet enn lokalutgaver, da flere av dem var til salg i bare noen få postanstalter, og

felles for alle merker av talltypen var at de ikke var å få kjøpt overalt i fellessonen. Det avgjørende for å anerkjenne en serie som sone-utgave må jo være at den har vært utlagt til salg på alle poststeder i sonen.

Med de nevnte 32 merkene innledes det nye avsnitt av Tyskland-samlingen som den britisk-amerikanske fellessones — Bizonias — merker danner. I august utkom Bizonias første veldedighets-serie, nemlig utgaven til Kölner-domens 700-årsjubileum, solgt til inntekt for domkirkens restaurering. Pålydende og farger var 6 + 4 Pf. gulbrun, 12 + 8 Pf. lys blå, 24 + 16 Pf. karmin og 50 + 50 Pf. ultramarin. Opprinnelig var det meningen å gi ut en stor serie til dette jubileet, i alt 18—20 merker, som skulle kursere i alle soner unntatt den franske. Men da skismaet mellom øst og vest inntrådte, syntes formodentlig autoritetene i fellessonen at det ble nok av nye merker likevel, og reduserte antallet.

Den 1. september 1948 ble Bizonias definitive utgave utgitt. Merkene med pålydende fra 2 til 84 Dpf. er av vanlig størrelse, mens DM.-verdiene er av en større type. Dpf.-merkene viser kjente bygninger, nemlig a) Kölner-omen, b) Brandenburger Tor i Berlin, c) Die Römer i Frankfurt a/Main, og d) Frauenkirche i München, mens DM.-verdiene har bilde av Holsteintor i Lübeck. Merkene er tegnet av kunstneren Max Bittrof, som seiret i en konkurranse om utkast til utgaven. Trykkeriet som sto for utførelsen er Bagels trykkeri i München-Gladbach. Mens trykkingen foregikk, ble en del av portosatsene satt ned, hvorfor enkelte av verdiene måtte ha andre farger enn egentlig bestemt. Imidlertid var det da allerede trykt så store opplag av de «uaktuelle» merkene at myndighetene fant det rådligst å sende ut også disse. Derfor kom serien til å omfatte hele 25 merker, nemlig:

c) 2 Dpf. svart	b) 30 Dpf. blå
d) 4 » oransjebrun	a) 40 » fiolett
a) 5 » blå	b) 50 » ultramarin
d) 6 » oransjebrun	d) 50 » grønn
d) 6 » oransje	a) 60 » matt vinrød
c) 8 » guloransje	b) 80 » rødfiolett
a) 10 » grønn	d) 84 » fiolett
d) 15 » oransje	a) 90 » fiolett
c) 16 » blågrønn	1 DM. grønn
c) 20 » blå	2 » fiolett
b) 20 » karmin	3 » vinrød
b) 24 » karmin	5 » mørk blå
d) 30 » skarlagan	

Av disse vil, på grunn av de nye portotakstene, følgende verdier sannsynligvis forsvinne: 6, 15, 16, 20, 24, 30, 50 og 84 Dpf. Der hvor det ovenfor er oppført to farger på noen av disse verdiene, vil bare den første utgå. Merkene bærer vannmerket OPD, initialer for Oberpostdirektion.

Den 12. september mistet alle provisoriene sin gyldighet, og kjøpte eksemplarer kunne heller ikke byttes inn på poststedene mot merker av den definitive utgaven.

V.

Tre dager etterat vestmaktene hadde gjennomført valutareformen i sine soner, satte russerne i verk et liknende tiltak. De satte ikke nye pengesedler i sirkulasjon, men lot overstemple en del av de gamle. Det var imidlertid en forholdsvis enkel sak å forfalske dette stempel, og det ble gjort i stor utstrekning. Følgelig lyktes det ikke russerne å oppnå en like høy kurs for sine Mark som vestmaktene hadde for sine Deutschmark. Resultatet var at DM. tok til å strømme inn i østsonen, til tross for at russerne nektet å anerkjenne denne mynt.

Også russerne gikk samtidig med valutareformen i gang med å overtrykke sine frimerker. Ved stengetid den 23. juni 1948 ble alle frimerker på østsonens poststeder trukket tilbake, og det ble gitt ordre til at fra og med 24. juni skulle bare Pf.-verdiene av gjenreisings-typen være til salgs mot de nye penger, eller inntil 26. juni mot ti ganger pålydende i gammel mynt. Merkene skulle forsynes med et stempel med postdistriktets nummer og poststedets navn diagonalt fra venstre til høyre, nedenfra og oppover. Som ved Bizonia-provisoriene var det opprinnelig 16 merker som kom i betraktning, og det ble strengt forbudt å overstemple andre merker. Merkene skulle bare brukes til frankering av vanlig post, mens masseinnleveringer skulle avstemples med «Gebühr bezahlt» eller «Frei». Imidlertid var det ikke fastsatt hvilken farge overstempelingene skulle ha, og de forekommer derfor både i svart, rødt, blått og grønt.

Tross forbudet mot å forsyne andre merker enn de 16 med overtrykk, var det mange postfunksjonærer som lot seg lokke til å overstemple også merker av talltypen, ja, også Mark-verdiene av «Fred og frihet»-typen. Disse utgavene er også drevet opp i høye priser i Tyskland, men

kan selvsagt ikke godkjennes. Flere steder har man også med overlegg plasert overtrykket i de underligste stillinger.

Det kan kanskje være av interesse å se på hvilke distriktsnumre det kan bli spørsmål om ved denne utgaven. Helt sikkert fins disse:

3 — Berlin, 14 — Dresden, 16 — Erfurt, 20 — Halle/Saale, 29 — Magdeburg, 36 — Potsdam, 37 — Schwerin/Mecklenburg.

Men det ble også nyttet nummer fra postdistrikter som nå er under polsk forvaltning, nemlig

6 — Breslau, brukt i distriktene Dresden og Halle/Saale.
18 — Frankfurt a. d. Oder, brukt i distrikt Potsdam.
38 — Stettin, brukt i distrikt Schwerin/Mecklenburg.
41 — Chemnitz, brukt i distrikt Leipzig.

Disse distriktsnumrene har vel nærmest interesse for spesialsamlere, mens general-samlere kan nøye seg med serien på 16 merker, uansett hvilke poststeder merkene er overtrykt ved. Det er ikke rådelig å legge ut større beløp for å skaffe seg serien komplett, idet det alltid vil være fare for opptrykk av nye eksemplarer. Stempelen fins nemlig til enhver tid ved de respektive postanstalter.

Den 10. juli mistet disse provisoriene sin gyldighet, og en ny serie på 16 provisorier ble utgitt. Det var gjenreisings-typen, forsynt med svart overtrykk «Sowjetische Besatzungs Zone» på tre linjer. Overtrykket er i seg selv galt, idet det burde stå Besatzungs-zone i ett ord eller iallfall med bindestrek. Da det viste seg å ligge igjen så store mengder av disse merkene av talltypen, ble det bestemt å overtrykke verdiene 5, 30, 45, 75 og 84 Pf. med det nye overtrykk.

29. august kom ytterligere to merker av messe-typen i østsonen, i anledning av høstmessen i Leipzig 1948. Det var 16 + 9 Pf. svartfiolett og 50 + 25 Pf. mørk blå. De hadde vannmerke korsblomster, og ble trykt i et opplag av 6 millioner serier.

I første halvdel av oktober begynte den definitive utgave av østsonens frimerker å utkomme. Merkene viser a) malerinnen Käthe Kollwitz, b) dikteren Gerhart Hauptmann, c) Karl Marx, d) August Bebel, e) Friedrich Engels, f) filosofen Hegel, g) legen Rudolf Virchow, og h) Ernst Thäl-

mann. Foreløpig utkommer bare Pf.-verdiene

a) 2 Pf. mørk grå	h) 24 Pf. karmin
b) 6 » blåfiolett	g) 25 » olivengrønn
c) 8 » brunrød	e) 30 » sinnober
d) 10 » smaragdgrønn	b) 40 » rødfiolett
e) 12 » lys blå	c) 50 » blå
f) 15 » mørk brun	f) 60 » mørk grønn
g) 16 » blågrønn	h) 80 » svartblå
a) 20 » rubinrød	d) 84 » rødbrun

Det er meningen senere å utgi merker i verdiene 1, 2, 3 og 5 Mark.

VI.

Berlin-krisen har satt sine spor på frimerkene. Mens russerne og vestmaktene anerkjenner hverandres frimerkeutgaver, selv om de ikke anerkjenner hverandres mynt, for så vidt de gjelder sonene, nekter russerne å anerkjenne fellessonens merker i Berlin, liksom de motsetter seg bruken av DM. i Berlins vestsektorer. Derfor kan ikke brev frankert med Bizonias merker befordres fra Vest- til Øst-Berlin. Følgelig har postverket i vestsektorene avløst frimerkene med et stempel «Gebühr bezahlt — Taxe percue». Det tar imot betalingen kontant av senderen, og så blir portobeløpet avregnet i et mellomregnskap mellom øst- og vestsektorenes postverker.

Fra Berlins vestsektorer til vestsonene og den øvrige verden måtte all postbefordring foregå luftvegen etterat den russiske blokade var begynt. Brev som skulle den-

ne vegen, ble frankert med Bizonia-provisorer og forsynt med et stempel som viser en del fly og ordene «Luftbrücke Berlin». Da blokaden hadde vart i 100 dager, forsyntes brevene med stempel med innskriften «100 Tage Luftbrücke Berlin». Den 6. september opphørte salget av Bizonia-provisorierne, og den 12. mistet de sin gyldighet. I stedet kom 20 merker i verdiene 2 Pf. til 5 Mark av gjenreisings- og freds-typene med diagonalt overtrykk BERLIN. Merkene er beregnet for post innen vestsektorene og til verden ellers via vestsonene.

Også russerne utga en egen utgave for sin sektor i Berlin. Det var lokalutgaven for Berlin av 1945 - med bjørnetegning - som ble forsynt med overtrykket Sowjetische Besatzungs Zone. Byrådet i Berlin protesterte mot denne utgaven, som finnes i verdiene 5, 6, 8, 10, 12, 20 og 30 Pf., idet det hevdet at merkene ga inntrykk av at hele Berlin var besatt av russerne. Dessuten ble det sagt at restopplaget av denne lokalutgaven var alle fire okkupasjonsmaktens eiendom, som russerne alene ikke hadde rett til å disponere over.

Berlin-utgavene vil sannsynligvis utgjøre en egen gruppe av tyske merker, dersom de da ikke vil havne i samme klasse som alle de lokalutgaver som kom ut i den russiske sonen umiddelbart etter kapitulasjonen.

(Avsluttet 27. oktober 1948.)

Postmuseet bestjeles!

Fra Postmuseets bestyrer, herr E. Tommelstad, har N.F.T.s redaktør mottatt følgende sørgelige meddelelse:

2. Siden Postmuseet ble åpnet er det skjedd en hel rekke tyverier der. Det er også foretatt ødeleggelser av de utstilte saker. Således er postemblemene på en hel del postvognmodeller skåret vekk, en pute til kuskesetet er løsnet og fjernet, osv. Det er stjålet ved forskjellige leiligheter en gammel veske fra 1810, to landpostbudfløyter (signalfloyter), 1 lite ovalt posthorn, 1 postførerur i etui (innskrift Postuhr), 1 gammelt loddsett (gryteform), 1 lifepreserver, 8 pistoler og revolvere av forskjellig slag, og det er gjentatte ganger gjort forsøk på tyveri uten at det er lykkes. En har hatt under overveielse å forby adgang for gutter som ikke er i følge med voksne, men foreløpig er en ikke gått til dette skrittet. Det forlanges nå at alle gutter skriver sin nøyaktige adresse i besøksboken med det samme de kommer inn i Postmuseet.

3. Spørsmålet om å stenge Postmuseet for besøkende alle hverdager er for tiden under behandling.

E. Tommelstad.

Det siste punkt er redaktøren enig i, av flere grunner. Derved ville formodentlig kontrollen, dvs. vaktholdet, kunne bli mer effektivt. Dessuten mener jeg at de fleste voksne eller arbeidende mennesker stort sett ikke har anledning til å gå på museum en hverdags formiddag. Utlendinger og andre interesserte utenbys besøkende måtte eventuelt kunne få *særskilt* adgang om hverdagene, mot entré og behørig legitimasjon. *Alle* besøkende, store og små, burde skrive seg inn i besøksboken. Først og fremst burde alle flyttbare og løse, mindre gjenstander så vidt mulig plasseres under glassmontrer. Med disse forholdsregler skulle nok framtidige tyverier på det nærmeste opphøre.

Imidlertid er de nevnte gjenstander borte. Redaktøren vil derfor her gjerne peke på at Postmuseet halvvegs eller nesten helt er frimerkesamlernes museum, og det bør være klart at alle lesere av N.F.T. merker seg de nevnte gjenstander og heretter holder øyne og ører åpne, slik at de ved gitt anledning kan være politi

og Postverket behjelpelig med at gjenstandene kommer til rette og tyveriene oppklares.

Vern om Postmuseet og dets samlinger! Det er en kulturhistorisk meget viktig institusjon som alle filatelister burde støtte på enhver måte.

Tannlege Peter Ek.

In memoriam.

Tannlege Ek døde 3. november 1948.

Han var initiativtageren og den drivende kraft dengang Drammens Filatelistklub ble stiftet, og har i alle år vært et aktivt og trofast medlem av denne klubb. Han hadde da også i tidens løp innehatt praktisk talt alle tillitsverv i klubben.

For sine fortjenester var han kommandør av klubbens orden «Sølvposten», og i 1947 ble han utnevnt til æresmedlem.

På tannlege Eks bære ble det fra Drammens Filatelistklub nedlagt en krans av høstens blomster. Med de blomstene ville vi si ham en siste takk for godt og trofast virke gjennom alle år, og takke ham for den finhet og hjertedannelse han viste i all sin ferd.

Peter Eks minne vil alltid leve blant oss. Drammen i november 1948.

Johannes Arnesen.

VÅRT TIDSSKRIFT

Gjelder det noe *redaksjonelt* eller innsendelse av *stoff*, husk da at De sender det til *redaktøren*, adresse *Ekebergvn. 23, Oslo 50*, men

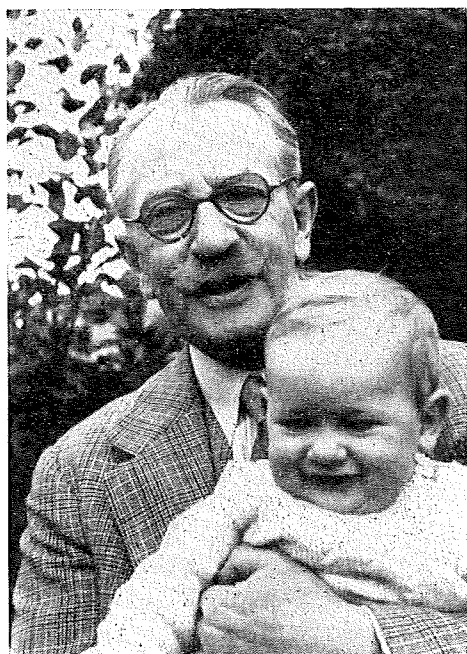
gjelder det *abonnement* og *annonsetegning*, så skal det sendes til forretningsføreren, *F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen*.

Svarporto bes alltid vedlagt ved forespørslar!

*Ærlighet varer lengst, —
også i filatelen!*

THE TREND OF PHILATELY IN BRITAIN

By Dr. W. Byam, F.R.P.S., London.

Dr. William Byam med barnebarn.

While in Copenhagen during August 1947, attending the Philatelic Exhibition, I had the good fortune to meet Mr. Jarle O. Stensdal. Discussing the future of our hobby the talk drifted to present trends in Britain and I told him of a paper on Stamp Design read by John Easton before the Royal Philatelic Society on March 6th, 1947. Being a master of his craft Easton, as a printer, attempted to trace the evolution of stamp design which he noted, as in all arts and crafts, had shown «a continuous and traceable pattern of progress». To many collectors «design» merely suggests the object portrayed on the stamp and its intrinsic interest, irrespective of its suitability or the manner in which it is built up by lettering and frame work.

Many of us regard our Penny Black, the first of all adhesive postage labels, as a work of art and satisfying in all respects; but few of us could say exactly why we hold that opinion. Easton, coming to our assistance, dissected this stamp as follows:

(i) The design covers the whole area of the stamp, thus calling for the maximum

amount of engraving whether by hand or machine.

(ii) There is an intricate background, mathematically precise because it has been engraved on a machine, and defying exact imitation.

(iii) There is a fine engraving by hand of the Queen's head, placed in the optical rather than the mathematical centre. When this head is placed in a circle or oval the level of the eyes is found in the optical centre.

(iv) The lettering is engraved specially to fit the space available and in a uniform style throughout.

(v) Corner ornaments are introduced to finish off the frame.

In this description Easton saw embodied the principles of design which governed stamp production in Britain during the first period, which ended in 1862. To him the stamp owes as much to the background and cut of lettering, engraved by machine and hand in Perkins, Bacon's printing office, as it does to the artistry of the head.

Departure from these principles was illustrated by consideration of the design for the Ceylon Sixpence of 1857. Of this stamp he wrote, «The whole balance has been sacrificed to the puny idea of engraving the word 'Ceylon' in a short arc and concealing the word 'Postage'. The oval has been placed correctly, but the Queen's head has been forced below the optical centre of the oval.» The Twopence he criticised because «the letters of value are printed in sans serif italic capitals, and clash with the roman serif letters 'Ceylon'».

Throughout his paper Easton drew attention to the right and wrong use of lettering and the balance gained by the adoption of the optical instead of the mathematical centre. When considering the effect of surface printing on the designs of our stamps the influence of the French School was recognised by tracing a strong family resemblance between the French Ceres of 1849 and the 1855 Fourpence of Great Britain. Joubert, a Frenchman, had been employed by De la Rue to engrave the head and he it was who «endowed the

British section of this French School with a firmness of engraving and a delicacy in the treatment of light and shade, which gives the early De la Rue designs an atmosphere of their own». Joubert may have set a standard of delicacy so fine that it became troublesome to the printer, for after 1862 a distinct coarsening of line is apparent. «The solid printing surface is now introduced on a greater scale. Ornamentation is obtained by cutting a few lines of white in a solid panel; titles and values are punched out in bold printer's type, which supplants the engraver's finer lettering; the machines will run faster because there are fewer areas of fine engraving to fill up with ink. Chin, lips, and neck are strengthened by solid lines and patches; ears are filled up; lines and loops in the chignon disappear, or are run together; a new skeleton surface of solids is created over the area of the head, to form a runway for the printing roller on its course.»

Passing to the stamps of other European countries Easton noted that the influence of the Penny Black was most strong on our immediate neighbours, more particularly Belgium, but also the Netherlands and Luxembourg, remarking that «The development of design in these countries follows closely on the trend in Britain, even in their change over to typographed issues and their subsequent movement towards utility». «Except for Prussia, who may have had reasons of her own for calling attention to her monarch by a powerful formal design on the British model, the remaining states of Central Europe contented themselves at first with postal labels; typical departmental emanations from the tax-gatherer.» From the time of the unification of Italy the stamps of that country were linked directly through De la Rue, with Belgium and indirectly with Holland and Spain.

«The Balkan states of Roumania, Servia, and Greece are off-shoots of the French School, without a trace of Britain influence.» Russia, whose stamps were «in some ways the finest achievement of that type of design», passed on her influence to Finland and Bulgaria. «Only in Portugal do we find any independent action and their die-stamped designs do not get far beyond our own efforts in 1847 and never

reach the grace of much of the British and American postal stationery.»

Having passed briefly in review the stamps of the United States of America, noting that «both of us started with the same idea, an engraving of a head by hand, superimposed on a background engraved by a machine», Easton traced the influence of the U.S.A. on the stamps of what were then our North American Colonies and subsequently on those of the South American Continent. From then onwards Easton turned his attention to modern stamp design and what he has to say about the work of the Swedes is worth quoting in full, as it controverts the idea that we demand the impossible from our designers by asking them to get too much into too little space. He writes, «It is Sweden who, since 1920, has developed a definite school of design, consistently producing stamps which combine originality of thought, perfect construction and balance, brilliant lettering and the highest quality of technical execution». This country, he states «has occupied a place of her own in Stamp Design; the names of her designers in all branches of her industry are household words in their own country... Sweden is a small country, but she has gathered together school of no less than eight stamp designers who have mastered the particular craftsmanship which stamp design demands. Their work is so co-ordinated that there is one clearly defined pattern running through it, marked definitely as the Swedish School, resolute in purpose and of superb achievement. One feels the Swedish designers have never seen a photograph.» This is high praise and leads Easton to the contention that «we have an ever present opportunity for a new British School in the fifty-six odd colonies and dependencies whose stamps we are now printing».

As may be imagined, this stimulating paper has aroused the attention of serious philatelists and it is safe to predict that many of them will look at their collections with renewed interest and attempt to view their stamps with the eye of a designer tracing, as Easton has done, the evolution of ideas, the influence of individual artists, the effect of changing methods of production, and the demands of ever increasing postal traffic.

The History of Postal Development al-

ready claims the enthusiasm of an ever growing band of students. To them the letters carried and the documentary evidence of postal happenings are the objects of their search. The romance of the posts and the inspiration of the pioneers who conceived the ventures which made possible the network of communications as we know them today holds them enthralled. To them the adhesive postal label represents but a chapter in their conception of philately. And their enthusiasm is not hard to understand. What more fascinating studies can be undertaken than an investigation of the complicated conditions which were replaced by the ordered system of the Universal Postal Union; or the doings of the Counts of Thurn and Taxis, the gallant efforts of Lieutenant Waghorn to open the Overland Route through Egypt to the East, and the organising ability of Military postal officials attempting to maintain contact between the soldier at the fighting front and his relatives at home. Only recently I have been responsible for launching two promising postal historians; one on a study of the posts of the Antarctic, an area which has claimed the courage and endurance of heroes from many lands; the other on a survey of the preparations needed to make possible the rapidly increasing Aerial Services developing today. That history is being made with every hour which passes should not be forgotten by the postal historian in quest of a field for research.

The older school of philately is still exceedingly strong in Britain. To its members the problems of stamp production are of major importance and it is well to remember that this field for research is by no means exhausted, even among the earlier issues of most countries, though paucity of material for study is the main impediment to success. As a result modern stamps are being increasingly studied though only too often they are merely collected in small quantities before their research possibilities are realised and, once again, it is a question of too little and too late. With this state of affairs in mind, Easton says «It seems strange that the London Philatelist (the organ of the Royal Philatelic Society) does not publish regularly the details of the negotiations which have led to the

designing, engraving, and printing of every new issue of stamps in the Commonwealth at least». A sentiment with which I heartily agree and which I repeat in the hope that other countries besides Britain will respond and so preserve knowledge while it is easily available and thus avoid frequently fruitless labour in the future.

Sammendrag:

Tendenser i britisk frimerkekunst.

Forfatteren bygger sin interessante artikkel på refleksjoner som meldte seg hos ham etter å ha hørt på et foredrag i R.P.S.L., London, av John Easton, en engelsk boktrykker, om *Frimerkemotivet*, og som berørte utviklingen av frimerkene både som kunstverker og som trykkprodukter. Mr. Easton påviste et slektskapsforhold i motivene, idet visse land allerede tidlig synes å være influert av nabolandenes frimerkemotiver og -utformning. De første frimerkers kunstnerisk og estetisk høye nivå og deres fremragende tekniske utførelse skyldes kunstnere på alle områder, som satte store krav og ikke så på tiden som behøvdes. Moderne tider og øket tempo, mener Mr. Easton, har forårsaket at mest mulig nå skal gjøres maskinelt, forenklet og lettvtint. Mr. Easton gjør så et langt hopp inn i nåtiden og fester oppmerksomheten på svenske frimerkers høye kunstneriske, estetiske og tekniske nivå helt siden 1920-årene, og framholder at svenske gravører faktisk har dannet sin egen fornemme skole.

Storbritannia, som er ansvarlig både for egne og de fleste av de mange koloniers frimerkeutgaver, har et konstant behov for nye kunstnerkrefter.

Mr. Byam antyder så at han synes de britiske samlere ikke bør stivne i det noe konservative syn på frimerkene, men begynne å se på *kunstverkene* — både de gamle og de nye. Han etterlyser fullstendige opplysninger i «The London Philatelist» om alle nyemisjoner fra hvert land, som vil være av verdi for kunstnerisk og estetisk vurdering også. Det er godt og vel med interessen for det gamle, men all den stund gammelt materiell er vanskelig å skaffe, skal en være glad for alle ideer som nyere filatelistiske forskere setter fram, det være seg spesialforskning over posthistorie, polar-postgang eller luftpostens utvikling.

Finska fältpostens makuleringsstämplar.

Av överstelöjtnant Rainer Ahonius.

Fältpost har i Finland använts fem gånger: under Frihetskriget år 1918, tre olika gånger under fredstid vid arméns stora fältövningar samt under de senast genomgångna krigen. Dessutom ha flere främmande makters arméavdelningar under olika perioder använt fältpost, men då dessa ej kunna betraktas som finsk fältpost, beröras de ej här.

Under *Frihetskriget* begynte fältposten sin verksamhet med anledning av ett cirkulär, N:o 36, givet den 18 februari 1918 av kommitén för kommunikationsväsendet och allmänna arbetena vid Finlands Senat, där meddelades, att Senaten nämnda dag beviljat den temporära poststyrelsen fältposträttigheter. Fältposten funktionerade till den 28 maj 1918, vilken dag enligt Överbefelhavarens dagorder N:o 63 trupperna förpliktades avlämna sin post till allmänna posten. Fältposten använde ej egna, speciella fältpostmakuleringsstämplar, men temporära, av poststyrelsen skaffade stämplar, endast med ordet «KFNTTÄPOSTI» (bild 1) eller «FÄLTPOST». Postkontoren måste förse alla fältpostförsändelser med denna stämpel i röd färg vid sidan om de vanliga makuleringsstämplarna. — De «röda» hade ingen officiell fältpoströrelse, men torde även där trots detta fältpost förekommit; har dock tills vidare ej lyckats få närmare klarhet i frågan.

Vid arméns *första stora fältövningar*, vilka försiggick i *Kymmenedalen* under tiden 4—11. VIII. 1928 var även fältposten i funktion. Härvid kom för första gången egentliga fältpostmakuleringsstämplar (bild 2) i användning. Tre olika fältpostkontor var då i arbete, näml. FPK N:o 1, 5 och 6, och hade varje postkontor sin egen med kontorets nummer försedda makuleringsstämpel. Utom dessa stämplar förekom ännu en dylik med FPK N:o 2, som användes av fältövningens ledning på sitt stabståg.

Vid *vinterfältövningarna* i trakten av *Jaakima* vid Ladoga sjö under tiden 6—13. III. 1937 arbetade två fältpostkontor, N:o 3 och 4. Till dessa övningar hade fältposten erhållit nya makuleringsstämplar, av ny typ, som sedan blev den allmänna (bild 4).

Vid *fältövningarna på Karelska Näset* kort före vinterkrigets utbrott, under tiden 7—15. VIII. 1939, var tre fältpostkontor i funktion, näml. FPK N:o 1, 3 och 4.

Vinterkrigets fältpost begynte sitt arbete den 11. X. 1939. När fältposten som självständig institution efter vinterkrigets slut upphörde den 30. XI. 1940, förpliktades den allmänna posten att sköta även om fältpostförsändelserna. Under vinterkriget arbetade längre eller kortare tid allt som allt 30 olika fältpostkontor med numren 1—29 samt FPK 18A.

Krigets 1941—44 fältpost började sin verksamhet den 17. VI. 1941 och fortsatte oavbrutet till den 4. XII. 1944, då den allmänna poströrelsen åter förpliktades ombesörja även alla fältpostförsändelser. Under detta krig arbetade allt som allt 42 olika fältpostkontor med numren 1—36, 38—40, 51, 53 och 55. Vinterkrigets stämpel 18A förekommer även under denna tid, men användes av FPK 18 vid sidan om sina egna stämplar.

Följande fältpostmakuleringsstämplar ha förekommit:

A. Handstämplar.

I. Ovalstämplar.

- a) månaden angiven med bokstäver (bild 2),
- b) månaden angiven med romerska siffror.

II. Runda, tvåringade.

- a) diameter 23 m/m, avståndet mellan ringarna 3 m/m, månaden angiven med romerska siffror,
 - 1) i nedre kanten en ros,
 - 2) i nedre kanten en 6-uddig kompakt stjärna,
 - 3) i nedre kanten en 5-uddig kompakt stjärna,
 - 4) i nedre kanten en stjärna,
 - 5) i nedre kanten en stjärna med hål i mitten;
- b) diameter 24 m/m, avståndet mellan ringarna 3 m/m, månaden angiven med romerska siffror,
 - 1) i nedre kanten en stjärna,
 - 2) i nedre kanten en stjärna med hål i mitten;

Kenttäposti.

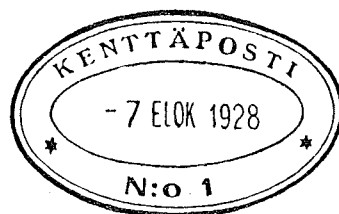

Bild 1.

3

4

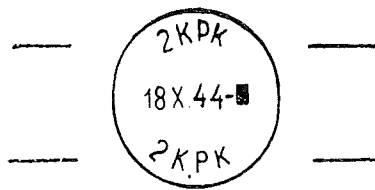
5

6

7

8

- c) diameter 25 m/m, avståndet mellan ringarna $2\frac{1}{2}$ m/m, månaden angiven med romerska siffror, i nedre kanten en stjärna (bild 3);
- d) diameter 26 m/m, avståndet mellan ringarna 5 m/m, månaden angiven med romerska siffror,
 - 1) i nedre kanten en ros (bild 4),
 - 2) i nedre kanten en stjärna;
- e) diameter 29 m/m, avståndet mellan ringarna 4 m/m;
- f) diameter 24 m/m, avståndet mellan ringarna 3 m/m, månaden angiven med arabiska siffror,
 - 1) med datum jämte klockslag (bild 5),
 - 2) utan klockslag.

- 1) månaden angiven med romerska siffror,
- 2) månaden angiven med arabiska siffror (bild 7).

II. Runda, enringade.

- a) fullständigt FPK namn,
 - 1) bokstäverna höga, datum från kant till kant,
 - 2) bokstäverna låga, datum hopträngt;
- b) namnet förkortat i övre och nedre kanten (bild 8).

III. Runda, enringade.

- a) vanlig typ,
- b) under posthornet ett A (bild 6).

B. Maskinstämplar.

I. Runda, tvåringade.

- a) i mitten ett rektangel,
- b) med en lång tvärbalk,

Ovalstämplarnas dimensioner är 45x25 m/m. I ytterkanten finns dubbla ovaler, varav den yttre tjockare. På 5 m/m avstånd finns ännu en tredje innersta oval. Mellan dessa ovaler finns i stämpeln övre kant ordet «KENTTÄPOSTI» och i nedre kanten «N:o 6» (nummer efter FPK). På ovalens kortsidor finns något nedanom medelsträcket kompakta stjärnor med sex uddar. Datum är angivet mitt i stämpeln, varvid månaden antingen med bokstäver eller romerska siffror. Kautschukstämpel. Stämpel av denna typ användes endast

vid fältövningarna i Kymmenedalen år 1928.

De *runda tvåringade stämplarna* utgör den mest allmänna typen av fältpostens makuleringsstämplar. Diametern på dessa varierar mellan 23—29 m/m, avståndet mellan ringarna $2\frac{1}{2}$ —5 m/m. Inom den inre ringen finns en tvärbalk, vilken är 7—9 m/m bred. Inom denna tvärbalk tidsbeteckningarna, varvid månaden angiven med romerska eller arabiska siffror. FPK-numren finns i övre segmentet, i det nedre är ett posthorn avbildat. Mellan ringarna står överst ordet «KENTTÄPOSTIKONTTORI» och i nedre kanten förekomma olika figurer (ros eller stjärnor).

De *runda enringade stämplarna* har en diameter av 25 m/m. Inom stämpeln omskrets finns ordet «KENTTÄPOSTIKONTTORI». I mitten av stämpeln, vågrätt, står datum och timme, ovanom dessa FPK:s nummer, nedan ett posthorn, under vilket en stjärna finns. I stämpeln 18A finns bokstäv A mellan posthornet och stjärnan.

Av *runda tvåringade maskinstämplarna* finns två undertyper: den ena med i mitten upp- och nedtill avrundad, 6 x 20 m/m stort rektangel, och den andra, över vilken går en 5—6 m/m bred, lång tvärbalk, även den med dylika avrundningar. Diametern på stämplarna är 23—26 m/m och avståndet mellan ringarna 5—6 m/m. I övre kanten finns «KENTTÄPOSTI» och i nedre «KONTTORI N:o 7» (nummer efter FPK). I mitten, inom tvärbalken finns datum och timme. Vid undertypen med tvärbalk är månaden angiven antingen med romerska eller med arabiska siffror. Avståndet mellan själva stämplarna är 40—52 m/m och är dessa fyllda med vågrätta streck eller med olika text.

Av *runda enringade maskinstämplarna* urskiljas också två undertyper, i den ena finns «KENTTÄPOSTIKONTTORI» oavkortat, i den andra ett förkortat «KPK» och nummern både i övre och nedre kanten. Den första undertypen är 25 m/m i diameter, har i övre kanten ordet «KENTTÄPOSTI» och i nedre ordet «KONTTORI N:o» och nummer efter FPK. Bokstäverna äro antingen låga, $2\frac{1}{2}$ m/m, och datum- och timbeteckningen i mitten mera hopträngda, eller höga, $3\frac{1}{2}$ m/m, med datum utbrett från kant till kant. — Den senare typen är 23 m/m i diameter, har i övre och

nedre kanten namnförkortningen «2KPK» och i mitten datum, varvid även klockslaget är angivet. Stämpeln är mycket sällsynt och förekommer endast vid FPK 2, tydligen alldeles vid slutskedet av fältpostens verksamhetstid. — Själva stämplarna är på 40—55 m/m avstånd från varandra och mellan dem förekommer olika text eller vågrätta linjer.

Stämplarna har, också inom samma typ, undertyp och även inom samma FPK en massa små variationer. Att systematiskt uppräknat dem här, skulle ta för mycket spaltutrymme i anspråk. Dessa variationer framgå av följande:

Diametern på stämplarna kan obetydligt variera.

Avståndet mellan ringarna kan obetydligt variera.

Posthornens form och storlek varierar.

Storleken av FPK nummer varierar.

Bokstävernas storlek varierar.

Stjärnornas storlek varierar.

Mellan datumsiffrorna förekommer punkter, eller de fattas.

Siffrornas höjd och bredd i datumbeteckningen varierar.

Längden av tvärbalkens sidolinjer varierar.

Tvärbalkens position i förhållande till KENTTÄPOSTIA-ordets bokstäver varierar.

Stämpelfärgen är svart, krigstidens färg. Dessutom ha fältpostkontoren 7, 19, 23, 30 och 38 använt gredelin (fiolettaktig) stämpelfärg. Under fältövningarna i Kymmenedalen användes svartgredelin färg, utom vid FPK 1, som använde röd färg.

Under vinterkriget använde Svenska Frivilligkåren i sin fältpost en enringad stämpel av 25 m/m diameter, i vars övre kant stod ordet «FÄLTPOST», i nedre «S.F.K.» och i mitten datum fördelad på två rader. Denna stämpel blev dock ej använd i Finland, med den stämpelades fältposten till Sverige i Haparanda.

Filatelistene skal kunne språk. —

Språkkunnskap gir forståelse.

PUNCTURED STAMPS USED BY STATE DEPARTMENTS AND OFFICES

These were the forerunners of the Official Stamps.

The following different «punctures» are known:

F. D.	=	Forsvarsdepartementet	War Office
Fyr	=	Fyrvesen	Lighthouse Department
S.	=	Skattevesen	Fiscal Department
S. A. F.	=	Statens Arbeidsformidling	State Labour Bureau
S. B.	=	Statistisk (Central)Byrå	Bureau of Statistics
S. C.	=	Statistisk Centralbyrå	Central Bureau of Statistics
ST. } R. }	=	Statsrevisjon	State Audit Bureau
TOLL	=	Tollvesen (Sandnessjøen?)	Customs Department
A. T.	=	Arendal Tollsted	Customs Office, Arendal
B. T.	=	Bodø Tollsted	» » Bodø
E. T.	=	Egersund Tollsted	» » Egersund
H. T.	=	Harstad Tollsted	» » Harstad
		(4 holes in the cross-bar of the T.)	
H. T.	=	Hammerfest Tollsted	» » Hammerfest
		(5 holes in the cross-bar of the T.)	
K. T.	=	Kirkenes Tollsted	» » Kirkenes
K. t.	=	Koppervik Tollsted	» » Koppervik
K. N.	=	Kristiansund N Tollsted	» » Kristiansund N.
MO	=	Mo Tollsted	» » Mo
M. T.	=	Molde Tollsted	» » Molde
S. T.	=	Sarpsborg Tollsted	» » Sarpsborg
St. T.	=	Stavanger Tollsted	» » Stavanger
T. H.	=	Haugesund Tollsted	» » Haugesund
T. K.	=	Trondheim Tollsted	» » Trondheim
Vr. T.	=	Vardø Tollsted	» » Vardø

The Bureau of Statistics seems to have used punctured stamps from 1898 (or perhaps earlier), and to have continued to use them for some time after the Official Stamps were introduced on

1st January 1926. The other «punctures» were in use from about 1929 to 1933, when they were superseded by the «Offentlig Sak» stamps. The punctures occur in various positions.

The following stamps are found with punctures:

War Office.

1909/19.	1, 2, 3, 5, 12, 35 øre.	1927/28.	Prov.: 20 on 25, 30 on 45 øre.
1910/14.	Kr. 1.00, 1.50, 2.00, 5.00.	1929.	Prov.: 14 øre on 2 skill. 2.
1922.	Provisional: 5 on 25 øre.	1929.	Postage provisionals: 4, 10, 20, 40 øre.
1920/29.	7, 15 øre.	1929.	Abel: 10, 15, 20, 30 øre.
1926/29.	10, 14, 15, 20 violet, 20 red, 25 30, 35, 40 grey, 50, 60 øre.	1930.	Hellig Olav: 10, 15, 20, 30 øre.
		1932.	Bjørnson: 10, 15, 20, 30 øre.

Lighthouse Department.

1910/18.	Kr. 1.00.	1926/29.	10, 20 øre red.
1920/29.	5, 7 øre.		

Fiscal Department.

1909/19.	1, 2, 3, 50 øre.	1928.	Ibsen: 15, 30 øre.
1910/18.	Kr. 1.00.	1929.	Postage provisionals: 40, 100 øre.
1920/29.	5, 7, 30 og 40 øre.	1929.	Abel: 15, 30 øre.
1926/29.	10, 14, 15, 20 red, 25 brown, 30, 35, 40 blue, 40 grey, 50 and 60 øre.	1930.	Hellig Olav: 10, 15, 20, 30 øre.
		1932.	Bjørnson: 10, 15, 20, 30 øre.

State Labour Bureau.

1909/19.	1, 2 and 3 øre.	1926/29.	10, 15, 20 red, 40 øre grey.
1920/29.	5 and 7 øre.		

Bureau of Statistics.

1898/1908.	5, 10, 20 øre.	1922/24.	20 øre.
1909/19.	5, 10, 20, 25, 40, 50 øre.	1926/29.	10, 20 redviolet, 20 øre red.
1910/18.	1 kr.	1928.	Ibsen: 30 øre.
1914.	Jubileum: 5, 10 øre.	1929.	Abel: 20 øre.
1920/29.	5, 7, 30, 40 øre.		

Central Bureau of Statistics.

1898/1908. 5, 10 øre.
1909/19. 5, 10, 15, 20 øre.
1914. Jubileum: 5, 10 øre.
1920/29. 5, 7, 15, 30 øre.

1922/24. 20 øre.
1926/29. 10, 20 øre redviolet.
1928. Ibsen: 30 øre.
1929. Abel: 20 øre.

State Audit Bureau.

1926/29. 10, 20 øre red.

Customs Department.

1926/29. 20 øre red, 40 øre grey.

1930. Hellig Olav: 10 øre.

Customs Offices.

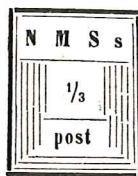
Arendal. 1926/29. 10, 20 øre.
Bodø. 1926/29. 20, 40 øre.
Egersund. 1926/29. 20 øre.
Hammerfest. 1932. Bjørnson: 20 øre.
Harstad. 1926/29. 10, 15, 20 red, 40 øre grey.
Haugesund. 1926/29. 10, 20 red, 25 brown, 35 olive, 40 øre grey.
Kirkenes. 1926/29. 10, 20 øre. 1930. Hellig Olav: 10 øre. 1932. Bjørnson: 20 øre.
Koppervik. 1926/29. 20 øre. 1932. Bjørnson: 20 øre.

Kristiansund N. 1920/29. 5 øre. 1926/29. 20 øre red, 40 øre.
Mo. 1920/29. 5 øre. 1926/29. 20 øre red, 40 øre.
Molde. 1926/29. 20 øre.
Sarpsborg. 1920/29. 5 øre. 1926/29. 20 øre red. 1930. Hellig Olav: 10 øre.
Stavanger. 1932. Bjørnson: 10 øre.
Trondheim. 1926/29. 20, 60 øre. 1932. Bjørnson: 20 øre.
Vardø. 1926/29. 20, 40 øre.

Many others may have been used. The Catalogue Committee, Boks 298, Oslo, Norway, will be glad to receive details of stamps not listed, including particulars of the punctures and their position.

Other «punctures» are common, particularly from the eighties onwards. They were made by private firms and individuals to prevent misuse of stamps and stamp floats.

NORWEGIAN MISSIONARY POST

In the autumn of 1894, in order to assist private mail connection between the different mission stations in Madagascar, «Det Norske Missionsselskab» (The Norwegian Missionary Society) issued stamps in two denominations. Both of these had the values expressed in Malagasy currency. The first (v. 5 = vary-dimy-venti, about 1/3rd of a penny) was printed in sheets of 12 stamps (4 rows of 3), and the other (e. 1 v. 5 = 1 èranambatry 5 vary-dimy-venti, about 1 penny) in sheets of 9 (3 rows of 3). There were two issues of the first value and one of the second.

In the autumn of 1895 two further stamps were printed, the denominations being the same but expressed in English currency. There were nine stamps to the sheet (3 rows of 3), the upper

two rows having the 1/3 d. stamps and the lower one the 1d.

All the printing was done at the Missionary Society's Press at Antananarivo, managed by one of the Missionaries, M. Lønø. The quantities issued are not known, but may be taken to have been «quite small». All the stamps were printed in black on white or toned paper, without watermark and imperforate.

The v. 5 and 1/3 d. were intended for letters irrespective of weight, and the e. 1 v. 5 and 1d for parcels. The stamps were cancelled with pen and ink (place and date, or simply lines). In 1897 Madagascar became a French colony with its own stamps and postal organisation, and the Norwegian Missionary stamps were accordingly withdrawn in the early months of that year.

The Catalogue Committee of Oslo Filatelistklubb (Postboks 298, Oslo, Norway) will be very glad to receive any suggestions for improvements in future editions of the Catalogue, and will likewise appreciate having their attention drawn to any mistakes or inaccuracies.

Karakteriseres frimerkene ved trykningsmetoden?

En hollender funderer litt over frimerkers utseende.

Av J. A. Van der Vlis.

(Oversatt fra hollandsk av Jack Lillo.)

Er det ikke mange samlere som synes det er hyggelig med *pene* frimerker? I en amerikansk avis var det for en tid siden diskusjon om hvilket frimerke som er det vakreste. Naturligvis ble man ikke enige om det, fordi det er praktisk talt ugjørkelig å velge ut det peneste av 100 000 forskjellige frimerker. Det ville ha vært fornuftigere å finne 100 «vakre» frimerker og plukke ut det aller peneste av disse. Eller man kunne ha gjort denne begrensning: Ta ut det vakreste frimerke av 100 frimerker trykt i offset, av 100 i litografi eller hvilken som helst annen trykkmetode. Muligheten for å komme til et resultat ville da ha vært meget større. For er det ikke urettferdig å velge ut det vakreste arbeid på en utstilling av akvareller, oljemalerier, kopperstikk og tresnitt? Skulle ikke hvert arbeid plasseres i den gruppe det tilhører ifølge sin framstillingsmåte? Skulle en ikke videre kunne anbringe frimerkene i grupper, hver med en bestemt stil?

Hammacher har skrevet en fortrinlig bok om stilendringer i frimerker. Boken er ikke utsolgt, ganske enkelt fordi de fleste samlere ikke forstår hvilken glede den kan gi dem. Så god er den at det egentlig burde ha kommet nytt opplag for lenge siden. Den måten hvorpå Hammacher skriver om frimerker, gjør det klart for oss at frimerker også kan samles for deres estetiske verdi. En kan samle frimerker av bare én stilretning. Er ikke dette egentlig å samle frimerker på et høyere plan? Heldigvis er det mang en samler som holder av frimerkene for deres skjønnhet. Samlere som f. eks. gleder seg over de vakre frimerker med dronning Victorias portrett (utført i litografi). Hvilke perler kan en ikke finne blant dem? Ta Canada 17 a til og med 37 (Yvert). Disse er sanne praktstykker, særlig ustemplet. Eller ta de eldre portrettfrimerkene fra New Foundland eller U.S.A.

Si ikke at alle disse frimerkene er for dyre for en middels samler, for i enhver sending treffer jeg på de vakreste frimer-

ker som ikke koster mer enn noen ører eller ti-ører. Man er blitt så vant til å tenke på sjeldenhet, dvs. bare etter materiell verdi, at en — av slett vane — overser andre sider. Dette trekk er allikevel ikke så slemt som det synes, for på alle frimerkeutstillinger er det heldigvis stor interesse for frimerker f. eks. fra de gammeltyske stater. Blant dem kan en finne sanne praktstykker, som vanligvis er av en meget bedre kvalitet enn «prakteksemplarene» i auksjonskatalogene, hvor en treffer på så meget skrap i estetisk henseende. Den berømte Baseler-due er rett og slett hesslig, også som såkalt prakt-eksemplar. Blant pro juventute-frimerkene fra de siste år forekommer imidlertid merker som ikke bare er mesterlige produkter av trykkteknikk, men også tilfredsstiller de høyeste estetiske krav. Den såkalte historiske serie fra Sveits som kom ut i 1941, er langt fra sjelden, men hvor gunstig skiller den seg ikke fra f. eks. de tarvelige merker som for tiden kommer fra Bulgaria. Ualminnelig heldig er også utførelsen av de eldste frimerker i talltype fra Brasil (selvsagt i litografi). Har en på den annen side noen gang sett et mer estetisk verdiløst materiale enn nesten alle de andre frimerkene fra samme land? Allikevel er Brasil for øyeblikket riktig på moten. Den eneste årsak til det er *etterspørslen i U.S.A.* Mange samlere tenker bare på å anbringe kapital i merker.

Det ligger meg fjernt å snakke nedsettende om dette, det er utvilsomt store idealister som setter seg opp mot spekulasjonen. Men hvorfor ikke engang feste oppmerksomheten på disse trekk, og bringe fram andre muligheter. En må ha meg unnskyldt fordi jeg først nå kommer til mitt egentlige emne, og at jeg ber Dem å kaste et lite blick på en samling moderne svenske frimerker. Er ikke de fleste frimerkene fra Sverige av aller vakreste slag? Er en ikke enig med meg i at svenskene har satt gravører av første klasse til arbeidet? Riktignok er det også i vårt land kommet ut *pene* frimerker siden Van

Royen gjorde sin innflytelse gjeldende ved postverket. Likevel er det blitt utgitt mange frimerker som ikke tåler kritikk.

Det er ikke tvil om at ved en sammenlikning mellom en samling nederlandske og svenske moderne frimerker, ville de sistnevnte vinne stort. Det er som om kopprtrykket stemmer overens med det svenske lynne. Det ser ut som de håndterer gravørnålen lekende lett, — de *kan det*. Dermed er egentlig alt sagt. I vårt land blir det fremdeles eksperimentert for me-

get. En er glad når det kommer ut et pent frimerke, fordi, ja, fordi det fremdeles blir trykt så mange stygge frimerker.

Leseren har kanskje lagt merke til at det praktisk talt ikke utgis graverte frimerker i Italia, at man der fortrinnsvis benytter rasterdyptrykk. Det er ingen som frakjenner italienerne fremragende kunstnerisk sans, men det er som om de mangler det pågangsmot som trengs for å lære å mestre stålet. Det er jo så at det er lettere å lage en tegning eller en akvarell, og deretter på foto-mekanisk måte framstille frimerker, framfor å mestre den vanskelige kopprtrykk-teknikk. Er det ikke som noe av den lettlevete italienske karakter ytrer seg slik?

Jeg har her bare stilt et spørsmål og forsøkt å påvise riktigheten av det. Det ville oppriktig glede meg å høre andres meninger.

Frimerkeutstillingen i Helsinki.

Utdrag av juryens protokoll.

«Undertecknade, som av Finlands Filatelistförbund utsetts till jury, få efter avslutat uppdrag avge följande berättelse:

Vi vilja uttrycka vår glädje över, att de nordiska ländernas samlare varit representerade genom talrika, delvis mycket goda samlingar.

De i nedanstående förteckning uppräknade samlingarna ha av oss funnits värdiga de utmärkelser, som tilldelats dem. Motivsamlingarna som, ehuru ofta mycket värdefulla ur kulturella synpunkter, icke kunna räknas till filateli i egentlig mening, ha ej belönts med plaketter eller diplom. I litteraturklassen ha icke utdelats plaketter, utan endast diplom för plaketter.

Slutligen vilja vi framhålla, att vi varit enhälliga beträffande utdelandet av pris-sen.»

Fortegnelse over utdelte plaketter: (Numret i parentes er deltakernummer.)

Utstillingens oblat.

Gullplaketter:

Arnstein Berntsen (21): Spesialsamling Norge.
—»— (22): Norske rariteter.

Runar Finnilä (32): Spesialsamling Finland
1856—1891.

Pierre-Joseph Grosfils-Berger (37): Forsknings-samling Finland 1856—1895.

Svend Grønlund (40): Spesialsamling Danmarks
skillingsmerker.

Georg Menzinsky (93): Forskningssamling Sve-riges båndmerker.

Immanuel Valdemar Poulsen (117): Studiesamling Belgisk Kongo.
 Johs. Schmidt-Andersen (124): Forskningssamling Danmark.
 H. Schultz-Steinheil (125): Forskningssamling svenske stempler.
 Bertel Taucher (134): Studiesamling finske stempler.

Sølvplaketter:

Rainer Ahonius (15): Samling av finsk feltpost.
 Svend Arnholtz (17): Spesialsamling danske ringstempler.
 Mads Brun-Pedersen (23): Spesialsamling Danmarks bypostmerker.
 Pehr-Edwin af Eenehielm (30): Helsingfors bypostmerker.
 Jacob Engel (31): Spesialsamling Danmarks prøvetrykk og nytrykk.
 Curt Giesecke (36): Spesialsamling Danmark.
 Svend Grønlund (39): Spesialsamling Finland 1856—1866.
 Gustav Adolf Hannén (41): Finnlands nr. 6 i blokker.
 Eug. Hanssen (42): Spesialsamling Falkland Islands.
 Adolf Hassler (44): Spesialsamling Ukraina.
 O. H. Heie (47): Spesialsamling Nicaragua.
 E. A. Hellman (49): Finnlands figurstempler.
 Heinrich Andreas Johanson (64): Spesialsamling Estland.
 Mogens Juhl (65): Forskningssamling Danmark.
 «Pelle Karlsson» (66): Spesialsamling Finland.
 Sulo Kinnunen (68): Forskningssamling Aunus.
 —»— (69): Finnlands damskips-fraktkemerker.
 Eirik Krogerus (72): Spesialsamling Belgia.
 Asger Lange (77): Forskningssamling Grønland.
 Seved Lilliehöök (79): Forskningssamling Sveriges helsaker.
 —»— (80): «Handbok över Sveriges helsaker 1872—1947».
 Nils Nielsen (98): Spesialsamling Japan.
 Jules Palm (106): Spesialsamling Hellas, store og lille Hermes-hode.
 —»— (107): Spesialsamling Sveits.
 Sigurd Pedersen (110): Spesialsamling Eire.
 Hannes Saarinen (122): Forskningssamling Finnlands platefeil.
 Filip Tillman (138): Studiesamling prefilatelistiske brev fra Sverige.
 Kalle Edvard Vaarnas (143): Spesialsamling Ungarn.
 Aulis Wegelius (148): Spesialsamling Finland 1856—1885.

Aulis Wegelius (149): Spesialsamling Finnlands merker med vannmerke.
 Arnold Schytte Ødegaard (158): I. Spesialsamling Norge.

Bronseplaketter:

Norske pristakere:

Mauritz Hauge (45): Spesialsamling Ungarn.
 O. H. Heie (46): Helsaksamling Finland.
 Nils Olsen (103): Spesialsamling Norges frimerker i posthistorisk belysning.
 Arnold Schytte Ødegaard (158): II. Studiesamling over Norge 2 øre 20 mm (1892).

Diplom:

Erik Iversen (56): Katalogsamling Siam.
 Arnold Schytte Ødegaard (158): III. Studie over Polmerkene 1925.

«Till alla utställare, som ej erhållit något pris, ha utdelats deltagarbevis.

Ungdomssamlingarna ha belönt med särskilda pris, bestående av gåvobrev för köp av frimärken. Ett av «Folket i bild» skänkt pris å sv. kr. 50:— har tilldelats Kimmo Kalervo Mustakallio för samlingarna 95: U.S.A.s jubileumsmärken, och 96: Tyska Sydväst-Afrika. Dessutom vill juryn uttala sin tillfredsställelse med de av Kyösti Kalevi Vaino utställde samlingarna 145a Finland och 145b Estland.»

Diplom for sølvplakett:

Bl. a.:
 Oslo Filatelistklubb för dess norska handbok på engelska språket.

Hederspris:

Bl. a.:
 Arnstein Berntsen (21): Spesialsamling Norge, Frimærkshuset AB:s krystallbolle.
 Arnold Schytte Ødegaard (158): I. Spesialsamling Norge, Helsingfors Frimærkssamlarforenings pokal.

Helsinki, den 28. oktober 1948.

E. Lundmark.

Ag. Fabergé. Eigil Rathje.
Nils Strandell. D. Thune-Larsen.

nyheter

Ved Tor Joh. M. Holtan.

Frim.-originaler vesentlig ved Anton Holmboe.

BULGARIA:

Berømte bygninger — 2, 3, 10 og 20 l.

Til minne om Hristo Smirnensky, poet og revolusjonær — 4 og 16 l.

Propagandamerke for minearbeiderne — 4 l.

FINNLAND:

Fargen på det tidligere omtalte frimerkeutstillingsmerket, som er blitt avbildet i N.F.T. nr. 9, 1948, ble *grønn*.

FRANKRIKE:

Ved overføringen av de avdødes aske til Panthéon — 5 fr. Paul Langevin og 8 fr. Jean Perrin.

IRLAND:

150-årsminnet om oppstanden i 1798 — 2½ d og 3 d med bilde av Theobald Wolfe Tone.

ITALIA:

Til 100-årsdagen for komponisten G. Donizettis død — 15 l.

JUGOSLAVIA:

Tvangstilleggsmerke og portomerke for Røde Kors-ukene 0.50 d.

LUXEMBURG:

Jule-velgjørenhetsserie, Caritas 1948, avbildende poeten og komponisten Dicks (Edm. de la Fontaine) — 60 + 40 c., 1.50 + 0.50 fr., 3.50 + 3.50 fr. og 10 + 5 fr.

NEDERLAND:

Barnehjelpsserien Voor het Kind med barne-motiver — 2 + 2 c., 5 + 3 c., 6 + 4 c., 10 + 5 c. og 20 + 8 c.

ROMANIA:

Propagandautgave for Arlu-sambandet — 10 l., 10 + 10 l. og 15 + 15 l. samt flypostmerke 20 + 20 l. — opplag 40 000 serier. De to første og det siste merke er trykt sammen med propaganda-vinjetter.

SOVJETSAMVELDET:

Fra dette land meldes om en rekke propaganda-utgaver for 5-årsplanen fra de forskjellige næringsveger og industrier, som

Kvegavl — 30 og 60 kop. samt 1 rublj.

Transportvesen — 30, 50 og 60 kop. samt 1 rublj.

Tungindustrien — 30, 50 og 60 kop.

Metallindustrien — samme verdier.

Kraftstasjonene — 30 og 60 kop., 1 rublj.

Naftaindustrien — 60 kop. og 1 rublj.

Enn videre nevnes en rekke minneserier:

Panservåpnets dag — 2 ganger 30 kop. og 1 rublj.

Arobian — 40 og 50 kop.

Sovjetspeiderne — 30, 2 ganger 45 og 60 kop., 1 rublj.

Moskva kunstteater — 40 kop. og 1 rublj.

Ungkommunistenes 30-årsdag — 20, 25 og 50 kop., 1 og 2 rublj.

SPANIA:

Til frimerkets dag kom med motiver i anledning av de spanske jernbaners 100-årsdag — 50 c. Marki de Salamanca og 5 pts. Pancorbo-viadukten samt flypostmerke 2 pts. avbildende en semafor.

25 c. — Ferdinand III.

30 c. — admiral de Bonifaz.

TSJEKKOSLOVAKIA:

President Klement Gottwald — 1½, 3, 5 og 20 kc., og en utakket «blokk» til 30 kc.

TYSKLAND:

Bizonia (Britisk og Amerikansk Sone):

Farge-endringer og ny verdi — 8 pf. svart (München) og 15 pf. fiolett (Frankfurt) samt 25 pf. rød (Köln), den siste er ny verdi.

Sovjet-sonen:

Berlin-utgaven 1945 med bjørnen foreligger nå m/ overtrykket SOWJETISCHE BESATZUNGS ZONE.

Til frimerkets dag 24/10 kom et merke i verdien 12 + 3 pf., med symbolsk motiv.

Fransk Sone (Rheinland—Pfalz):

Veldedighetsutgave til gjenoppbygging etter Ludwigshafen-katastrofen (juli i år) — 20 + 30 og 30 + 50 pf.

Fransk Sone (Saar):

Til inntekt for nødlidende etter oversvømmel-seskatastrofen 5 + 5, 6 + 4, 12 + 8 og 18 + 12 fr. samt flypostmerke 25 + 25 fr. — opplag

130 000 serier. I tillegg til dette er kommet 2 blokker:

- 1) De 4 ordinære merker utagget.
- 2) Flypostmerket tagget. Opplag 38 000.

ØSTERRIKE:

18/12 kom et minnefrimerke ved 130-årsdagen for den verdenskjente julesalmen «Heilige Nacht, stille Nacht» («Glade jul, hellige jul»); dette er samtidig nyemisjonen for årets *frimerkedag* (18. og 19. desember).

Oversjø:

SUDAN:

Det velkjente kamelmerke feirer 50-årsjubileum og i den anledning er utgitt et 2 p. minnemerke.

ENGELSKE KOLONIER:

Følgende sølvjubileumsmerker skal nå være kommet —

Ascension — 3 d og 10/—.

British Honduras — 4 c. og 5 d.

Falkland Islands — 2½ d og £ 1.

Grenada — 1½ d og 10/—.

Mauritius — 5 c. og 10 r.

North-Borneo — 8 c. og 10 d.

St. Helena — 3 d og 10/—.

Sarawak — 8 c. og 5 d.

Seychelle Islands — 9 c. og 5 r.

Singapoore — 10 c. og 5 r.

Turcs and Caicos — 1 d og 10/—.

SAMBANDSSTATENE:

4/11 — 3 c. Will Rogers, hvis motto var: «I never met a man I didn't like.»

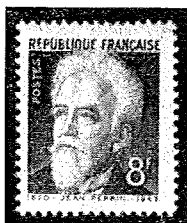
5/11 — 3 c. Fort Bliss.

9/11 — 3 c. Moina Michael.

19/11 — 3 c. Gettesburyavtalen.

20/11 — 3 c. Amerikas turnforbund.

9/12 — 3 c. Joel Chandler Harris.

TAKK!

Idet året står på hell, vil redaktøren av N.F.T. gjerne sende en oppriktig takk for alt som har gledet ham i hans arbeid hitil og gjort dette mulig. — En spesiell takk først og fremst til N.F.T.s forretningsfører, kjøpmann *F. C. Svendsen jr.* i Bergen, for det gode og insiterende samarbeid.

Spesielt vil redaktøren også takke herr *Tor Joh. M. Holtan*, viseformann i O.F.K., for hans utakknemlige strev med nyhetsstoffet, som han har skjøttet så vel. I denne forbindelse takkes også direktør *Anton Holmboe* for elskverdig utlån av frimerke-nyheter for reproduksjon. Der nest en takk til *alle bidragsytere*, både for artikler og innlegg. Redaktøren håper at interessen vil fortsette å stige. — En varm takk også til alle som gjennom korrespondanse fra inn- og utland har uttalt seg om vårt tidsskrift og rost det — eller gitt forslag til forbedringer.

Så vil redaktør og forretningsfører gjerne på vegne av Tidsskriftet takke samtlige *annonserer*, som gjennom sine annonser, store og små, har vist oss sin støtte og tillit, en tillit som N.F.T. gjerne vil få anledning til å vise seg verdig til også i kommende år. —

Endelig, men ikke minst, vil redaktøren gjerne takke *Rambæks Trykkeri* for den alltid behagelige og forståelsesfulle samarbeidsånd det har vist overfor redaktøren. Det må være tillatt spesielt å nevne både maskinsetter *Arnesen*, typograf og ombrekker *Schøyen*, faktor *Trygve Gomsrud* og boktrykker *Arne Rambæk* selv. Det utmerkede arbeid som alle disse har utført, er mer enn man hadde lov å vente. Red. håper det vil fortsette i samme spor.

Til slutt en takk til Postverket ved

Postdirektøren, Poststyret og Postmuseet for elskverdig tilsendelse av nyttige sirkulærer, meldinger, besvarelser og utgreiinger.

Hjertelig takk alle sammen!

Redaktøren.

THANKS!

The Editor of N.F.T. on behalf of the journal wants to convey to all foreign subscribers, contributors, and business connexions his sincere thanks for all interest and faith shown in the journal, and hopes that this interest from abroad will continue to make us try and keep up a good standard on our periodical.

MERCI BIEN!

L'éditeur de ce journal désire à remercier — vers la fin de cette année — toutes les lecteurs et les annonceurs, en exprimant l'espérance de vous «revoir» en 1949. Et n'oubliez pas que l'éditeur sera enchanté de recevoir toutes contributions, soit un article, soit des manuscrits pour annonces.

WIR DANKEN!

Der Schriftleiter der N.F.T. sendet gegen Jahresende an alle ausländische Leser, Abonnenten, Anzeige-Verbindungen und Beitrags-Einsender seinen aller besten Dank, indem er auch zu hoffen darf, er wird Euch alle — ernste Leser und Interessenten — im kommenden Jahre noch «wiedersehen» oder -hören. Jedes wahre Zeichen an Interesse von Euch soll dazu beitragen, dass wir unseres Beste tun, um inhaltlich die höchste Stufe erreichen und festhalten zu können.

Det fins andre land i verden enn Norge.

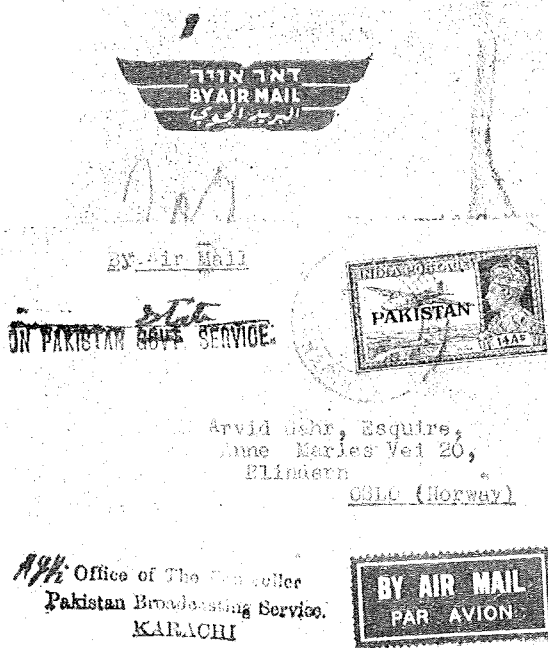
Saml på dem, — og bytt med dem!

Filatelien's vesen er internasjonalt.

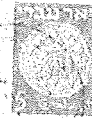
Skaff deg venner i utlandet, og hold på dem!

FJERNPOST

Arvid Gahr — som er medarbeider bl. a. i Programbladet (Rikskringkastingen) — får nok så meget post langvegsfra. Vi avbilder et par konvolutter som ikke kommer til hver av oss hver dag, — fra Israel og Pakistan, to av de nyeste selvstendige stater.

מדינת ישראל
הממשלה הזמנית

Sandnes — Odda — Ørstad

filatelistklubber var ved en inkurie uteblemt i fortegnelsen over de Vestlandsklubber som anmodes om å delta i Bergensutstillingen i pinsen 1949. Medlemmer av disse klubber oppfordres herved til *snarest* å sende inn sin forhåndsanmeldelse til propagandautstillingskomiteens formann, Erik Wiborg, Fantoftneset 4, Minde pr. Bergen.

Oscar Berntsen, Bergen,

ikke Arnstein Berntsen, er det som er medlem av festkomiteen for arrangementene i forbindelse med Bergensutstillingen i 1949; det andre medlem av komiteen er Hans Rode, idet Hadler-Jacobsen går ut.

BEPITEC

Frimerkeutstilling i Bruxelles
1.—11. juli 1949.

Postmuseet har fra Fédération Royale des Cercles Philatéliques de Belgique mottatt følgende brev, datert 29. november

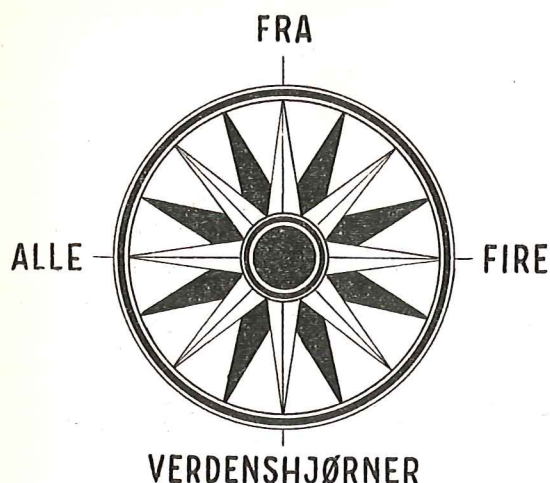
1948, som vi herved tillater oss å gjøre leserne kjent med:

«Nous avons l'honneur de porter à votre connaissance que pour célébrer le «Centenaire Postal Belge» et le 450e anniversaire de la création de la Poste internationale à Bruxelles, une «Exposition philatélique internationale du Centenaire des premiers timbres-poste belges» en résumé BEPITEC, se tiendra à Bruxelles du 1er au 11 juillet 1949, dans les locaux du Palais des Beaux-Arts.

La Fédération Royale des Cercles Philatéliques de Belgique ayant obtenu la faveur d'organiser cette importante manifestation, serait particulièrement heureuse de pouvoir compter sur votre bienveillant appui pour recommander aux philatélistes de votre pays de participer à notre Exposition.

Nous osons espérer que vous voudrez bien accéder à notre demande et nous vous présentons, avec nos vifs remerciements, l'expression de nos sentiments les plus distingués.»

*Philately Is International!
Make friends — and keep them!*

I mars 1949 skal firmaet H. R. Harmer, Inc., London og New York, arrangere en ny internasjonal kjempe-auksjon, denne gang på Bermuda — og over samlinger og materiell som er beslaglagt av de allierte under forsøk på å sendes ut fra aksekontrollerte land. Merkene — henimot 3 millioner — er av direktøren i Harmer, Inc., mr. Fred T. Buck, katalogisert og delt opp i ca. 1300 «porsjoner», med en antatt salgsverdi av omtrent £10 000! — Nærmere opplysninger utsendes fra H. R. Harmer, Inc., 32 East 57th Street, New York, eller 39—42 New Bond Street, London, W. 1 — i nær framtid. Bermuda er som kjent både dollars- og pund-område.

Postmesteren i Cebu på Filippinene ble avskjediget fornylig på grunn av overdreven snarrådighet. Da det begynte å skorte på 2-cents merker, klippet han ganske enkelt over 4-cents merker og solgte halvdelene for 2 cents. Nå synes vel postmesteren at utakk er verdens lønn.

Redaktøren fikk nylig en forespørsel om råd hvor det gjaldt tilbud om kjøp av krone-merker Haakon VII 1910—18, ubrukt, til under pålydende. — Det ville være interessant om andre forespurte rapporterte liknende tilbud som pekte tilbake på utlandet (f. eks. Sverige—Tyskland).

*La dine dubletters kvalitet
vise bytteforbindelsene hva
du ønsker deg igjen!*

I Tyskland (Marken-Schneider, Reutlingen) er det nå laget et album hvor frimerkene settes inn uten hengsler. Hvert merkes plass er en cellofanpose i riktig størrelse, som frimerket da legges inn i. — Det er vel et spørsmål om dette vil ta seg pent ut.

Venezuela vil oppmuntre til befolkningsøkning, og det skal bl. a. forberedes gjennom korrespondanse, som, hvis den er av det rette slaget, dvs. kjærlighetsbrev, belastes med bare halv normal porto innenlands. Betingelsen er at avsenderne bruker karminfargete konvolutter. Det antas at postbudene vil komme til å se rødt.

Kollega «Nordisk filateli» er ute og fisker, og lokker med bl. a. 1 årgang av sitt tidsskrift for 1949 mot 2 — to — utstillingsmerker Finnland 12 mk. grønn.

Ifølge «Het Vlaamsch Postzegel Tijdschrift» får man fra Sovjet-Russland bare lov å sende ut meddelelser om nyheter til utlandet fire ganger pr. år.

Julemånedens blødme.

— Hallo, redaktør, hvordan står det til med China for tiden?

— Ja, det er ikke godt å vite. Forleden dag fikk jeg et flybrev frankert med fem merker, ett på 300 000 dollars og fire på 4 cents hver, av den nystabiliserte mynten. Men, du vet, — spør's hvor lenge den har sin verdi på en Sh(i) ang-(k) hai-sjekk!

Bestillinger

på Tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse ang. annonser sendes til forretningsfører: Kjøpmann F. C. Svendsen jr. — Sportsdepotet, Bergen.

Gottfried Caspersen.

Idet Tidsskriftet går til ombrekning innløper den sørgelige meddelelse at den landskjente filatelist og forsker, ciselør *Gottfried Caspersen*, Fredrikstad, avgikk ved døden som følge av et slagtilfelle torsdag 9. desember. — Det vil bli tatt inn en nekrolog over ham i N.F.T. nr. 1, 1949.

Nordenfjeldske Filatelistforening

har besluttet å arrangere en frimerkeutstilling i Kunstindustrimuseet i Trondheim til våren 1949. N.F.T. forutsetter å få opplysninger til meddelelse for leserne med det første.

Juniorspalte fra nyttår!

Det vil sikkert glede mange av N.F.T.s yngre lesere at vi fra nyttår får en spalte for juniors igjen, etter et par-tre års pause. Herr *Arvid Gahr*, *Anne-Maries veg 20, Blindern*, har erklært seg villig til å ta på seg vervet å redigere og selv yte bidrag til denne spalte, som det er meningen å få i hvert eneste nummer utover. Og herr Gahr, hvis navn vil være kjent fra tidligere juniorspalter, vil nok bestrepe seg på å holde like høy standard på sin spalte som redaktøren ønsker å holde for Tidsskriftet i dets helhet.

Men å være redaktør betyr ikke at man skal skrive alt stoffet selv. Husk at den som har noe på hjertet, må våge seg på å skrive det ned — og så sende det inn til herr *Arvid Gahr*, *Anne-Maries veg 20, Blindern, Oslo*, som tar imot alle bidrag med takk. For alt som skal besvares, må returporto vedlegges. — Husk at alt som angår annonser og abonnement stadig skal sendes til forretningsføreren, kjøpmann F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.

Fredelig jul og et lyst nytt år

ønsker Tidsskriftet alle sine lesere, annonsører, forbindelser i inn- og utland samt Forbundsclubbene, deres styrer og medlemmer! —

A Merry Christmas and a Prosperous New Year

do we wish all our readers and business connexions at home and abroad.

Bon Noël et une jolie nouvelle année à toutes nos lecteurs et connections!

Fröhliche Weihnachten und ein helles Neujahr

wünscht die Zeitschrift an alle Leser und Verbindungen jeglicher Art.

Abonnementet!

Året går ut, — men la ikke derfor abonnementet gjøre det samme! Husk å fornye abonnementet for 1949, dersom De ikke allerede har gjort det. Ved å fornye i god tid før neste nr., unngår De stopp i forsendelsen, — og vi kan ikke alltid garantere å skaffe Dem gamle nummer av Tidsskriftet senere. Altså:

Husk å fornye abonnementet!

Kjøpmann F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen, er adressen.

N.F.T. nr. 1, 1949

beregnes å utkomme 20.—25. januar. Det vil bl. a. omfatte innholdsfortegnelse for årgangen 1948.

*Samle ikke for verdiens skyld,
men for kunnskapene's og gleden's.*

Møtereferater fra FORBUNDSKLUBBENE

D'herrer Sekretærer besørge for å sende inn referatutdrag *omgående*. Referatutdragene må være *kortfattede*, og skal være redaksjonen i hende senest 5. i hver mnd. Sterkt forsinkede referater kan ikke påregnes inntatt.

BERGENS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 348 ble holdt tirsdag den 16. november 1948 i Håndverk- og Industriforeningens lokaler. Til stede 37 medlemmer.

Ferd. Brun var avgått ved døden siden forrige møte. Han var et av klubbens eldste medlemmer, hadde medlemsnr. 4 og var innmeldt

i 1912. Like til den senere tid hadde han deltatt i klubbens møter og alltid vært et trofast medlem. Formannen lyste fred over hans minne.

Følgende nye medlemmer ble innvotert: Distriktingeniør Johan L. Møinichen, Olav Kyrres gate 29, Bergen. Disponent Edvard Navdahl, c/o Bergen Skibshandel, Bergen.

På Finlands Filatelistförbunds utstilling i Helsingfors vant Sigurd Pedersen sølvmedalje for sin samling Eire. Sølvmedaljen ble overrakt ham på møtet av Norsk Filatelistforbunds president, F. Walter-Johannessen på vegne av Finlands Filatelistförbund. Walter-Johannessen holdt deretter et meget interessant kåseri fra utstillingen.

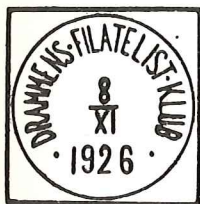
Formannen redegjorde for arbeidet med det nye klubbmerket, og under Eventuelt gjorde F. C. Svendsen jr. rede for julemøtets program.

F. C. Svendsen jr. kåserte deretter over «En studie i blått — Frankrikes 20 c. 1867 med laurbærkrans» og demonstrerte sin spesialsamling av dette merke. Samlingen inneholdt ca. 700 merker.

Møtet ble avsluttet med aftens og selskapeleg samvær.

Erik Wiborg.

DRAMMENS FILATELISTKLUB

holdt i anledning av klubbens 22-årsdag sitt møte nr. 216 8. november kl. 19 på Central Hotel.

Formannen, ingeniør H. Sverdrup, ønsket samtlige og spesielt medlemmenes damer velkommen, hvorefter han holdt minnetale over klubbens æresmedlem, tannlege Peter Ek.

Ved bordet ønsket ingeniør Arnesen velkommen til bords, og formannen holdt tale for klubben, hvorefter klubbens sangen ble sunget. Lærer G. Hovind svarte med en tale for formannen.

Etter middagen fortsatte man med ordinært møte. Formannen refererte innkommet post og en innvilget ansøknings fra ingeniør Leif Engbretsen, som ble å regne som medlem fra 13/12 1948.

Referat fra møte nr. 215 ble lest opp og vedtatt. Det ble en kort diskusjon om den form pressereferatet skulle få, idet hr. Hovind ønsket at det fikk en fyldigere form enn referat av møte nr. 215 hadde fått.

Revisjonssjef Wilthil holdt så foredrag om en reise til New York. Foredraget ga tilhørerne innblikk i en rekke forhold som måtte virke fremmed for de fleste, og høstet livlig bifall. Formannen takket for foredraget og håpet hr. Wilthil ville fortsette sitt foredrag på et senere møte.

Kvartslampen, som nå var ferdig montert, ble forevist. — Hr. H. Chr. Hansen hadde gratis laget en vakker kasse for den, og viseformannen, hr. Ragnar Breda Sørensen, meddelte at han ville forære klubben kvartslampen, med ønsket om at de til lampen innkomne pengemidler ble stilt til disposisjon for biblioteket, til innkjøp og innbinding. — Formannen takket de to herrer for deres generøsitet.

Møtet ble hevet kl. 22. — Derpå servertes kaffe og kringle, og man fortsatte med selskapeleg samvær. Under dette ble det en gratisutlodning, til hvilken ingeniør Engesgaard forarte hver deltaker en premie, og en ekstrapremie til de frammøtte damer. Til slutt ble det loddet ut en annen gave fra hr. Engesgaard, en serie Drammens Bypost, som ble vunnet av kjøpmann Langerud.

Under denne del av programmet ble stemningen etterhånden høy, og hr. Engesgaard ble varmt hyllet for sin generøsitet.

Det var 30 medlemmer og 2 gjester til stede.

R. B.

KRISTIANSANDS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 272 ble holdt på Sjømannshjemmet 28. september 1948 under ledelse av formannen, Hilmar Nilssen. 18 medlemmer var til stede.

Etterat formannen hadde ønsket velkommen ble protokollen fra foregående møte lest opp og vedtatt med et par rettelser.

Det ble også lest opp en anmodning om å abonnere på bladet «L'Union Postale»; det inneholder opplysninger om alle frimerker som utgis i land tilsluttet Verdenspostforeningen. Det var imidlertid ingen stemning for abonnement, — særlig fordi bladet trykkes vesentlig på fransk.

Årsmøtet skal være 12. oktober, og formannen ville gjerne vite om det var stemning for en festlig tilstelning på dette møte. Som kjent skal vi til Mandal sist i måneden, og det kunne jo tenkes at vi festet litt med våre brødre i filatelien der borte. Det viste seg at medlemmene var enige i det. Ved avstemning ble det vedtatt at vi ikke skal ha damer med til Mandal.

Tegning til Mandalsturen ble så foretatt.

Hodne Larsen kåserte om sine første famlende skritt i filatelien og sine manglende kunnskaper som gutt. Kåseriets konklusjon var at vi måtte sørge for at alle de unge som i dag samler frimerker, må gis undervisning og rettledning i de mest elementære ting ved frimerkesamling, og denne undervisning kunne de best og lettest få gjennom en junioravdeling ledet av våre medlemmer. Hodne Larsen ga i dette kåseri uttrykk for den alminnelige mening blant medlemmene, men vansken er å finne folk som vil gå inn for slikt arbeid.

De siste 2 bind av Mauritz Hauge's Ungarnsamling forelå og ble demonstrert av Berg Thomassen og Caspar Smith. Sammen med samlin-

gen var det også kommet et utvalgshäfte med merker fra Ungarn. Merkene var til salgs og vil sirkulere blant de medlemmer som er interessert i Ungarn.

Berg Thomassen holdt en lynauksjon for Huskomiteen.

Formannen hadde arrangert en ganske vrien premiekonkurranse om bestemmelse av 20 frimerker av forskjellig alder og fra forskjellige land. Premierekkefølgen ble: 1. Thorbjørn Jensen. 2. Berg Thomassen og Lochner Christianesen. 4. Munksgaard. 5. Wirsching. 6. Jarl Hansen. 7. Frøysaa.

Salgslederen la fram utvalgshæfter.

Møtet sluttet kl. 22.30.

P. Munksgaard.

OSLO FILATELISTKLUBB

Møte nr. 1251 ble holdt 4. oktober 1948 kl. 19.30 i Oslo Handelsstand under ledelse av formannen, kunsthändler Arnstein Berntsen.

Til stede 63 medlemmer og 2 gjester.

Referat fra forrige møte ble lest opp og vedtatt.

Klubbens medlem nr. 57, disponent Fredrik

Mossin, Oslo, var avgått ved døden, og formannen lyste fred over hans minne.

Som nytt medlem ble tatt opp ingeniør Viktor Muntz, Calmeyergt. 15, Oslo.

Utmeldelse forelå fra T. Blixrud, Oslo, og Gutorm Lund, Oslo.

Holtan la fram en del bytteønsker og nyheter.

Ove Bjørnsen kåserte om «En frimerkesamlers problemer» og kom bl. a. med spørsmål om hvorvidt hengselrester på ubrukte merker virkelig spilte noen rolle. Så vidt han hadde forstått av tidligere kåserier ble samlinger innsendt til konkurranse, ved utstilling hengt opp i sine rammer uten at det var anledning til å kontrollere hvorvidt der fantes hengselrester. Kåsøren nevnte også at han var skuffet over juniorene. De samlet ikke merker nå som før i tiden, da man gjennomskjante papirkurver og til og med søppelkasser for å finne materiale. Nå hadde ungdommen for mange penger mellom hendene, så de kunne kjøpe de merker de måtte ønske. Man opparbeidet ikke den rette samlerglede på den måten.

Herr Bjørnsen ville også gjerne høre om det ikke lot seg gjøre å få en utstillingsramme som kunne brukes på hvert møte og hvor det kunne stilles ut objekter eventuelt i forbindelse med kåseri.

Formannen takket herr Bjørnsen for hans innlegg og ville gjerne straks svare ham på spørsmålet om hengselrester. Det er riktig at merker blir utstilt i rammer og bedømt der. Men for merkene settes opp, blir de kontrollert, foruten at det sjelden blir utstilt hele samlinger; juryen har saledes resten av samlingen å holde seg til. Han var meget stemt for rammer til utstilling på møtene, men det er én ting som spiller inn, og det er lyset. Det nytter lite å studere merker i dårlig lys. Dessuten var forholdene vanskelige med oppbevaringen av så vidt store ting, idet klubben for tiden bare disponerer et lite kott. Ulle-

berg svarte for juniorene at han var enig i at det gikk tilbake med aktiviteten. En av grunnene var at det var vanskelig å skaffe foredragsholdere. Han hadde stadig vært på jakt etter folk som var villige til å avse litt tid, men det var nytteløst, og man gikk til slutt trett av det. Thrap-Meyer sa at spørsmålet om hengselrester var et evig tilbakevendende emne. Han hadde tidligere uttalt at man burde komme til en internasjonal overenskomst om å vaske av gummi på alle merker fra før 1870. Det var mer enn én gang bevist at gummi fra den tiden i det lange løp ødela merkene. Imidlertid fantes det nå i handelen hengsler som ikke setter spor etter seg, og han anbefalte bruk av slike. Han advarte også mot bruk av cellofankonvolutter. Det viser seg at det er meget lett å skjære tagger av merkene når de blir lagt i slike konvolutter. For å fjerne hengselrester hadde han forsøkt mange metoder, og han mente at man ved forsiktig å legge merket på vann med billedsiden ned kunne fjerne resten uten å skade gummien. En annen metode var å klippe til et stykke trekkpapiir litt mindre enn hengselresten, fukte trekkpapiiret og plasere det oppå resten en kort stund, så ville den løsne uten å skade gummien. Thrap-Meyer nevnte også fargen på merkene. Det fins ingen internasjonal fargeskala å holde seg til som for tiden er tilgjengelig. Han ville gjerne vite om kvartslampen ved lysbrytning kan avgjøre om det er riktig farge. F. eks. Norge nr. 19 er meget vanskelig å bestemme, og han spurte formannen om han kunne gjøre noen prøver. Formannen svarte at han allerede hadde gjort prøver med dette og med godt resultat. Thrap-Meyer: «Når merket befinner seg på helt brev?» Formannen trodde ikke det spilte noen rolle.

Arøe nevnte at man ved bruk av Minto hengsler måtte være forsiktig med å fjerne dem fra merkene hvis de nylig var satt på. Det trengtes en rom tid innen de tørket, og før den tid var det risikabelt å fjerne dem. Han hadde nådd gode resultater ved å bruke en fin pensel og med den bare fukte hengselrestene.

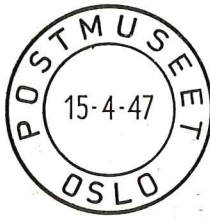
Mathiesen sluttet seg til kåsørens forslag om korte kåserier, og spurte om det ikke var mulig å utvide dette til å omfatte klubbafnene.

Grøntvedt mente det var vanskelig nok å skaffe foredragsholdere til de ordinære møter. En annen ting var at man på klubbmøtene burde være helt fri, for å kunne bytte merker og prate med klubbkamerater.

Sverdrup fortalte at de i Drammensklubben hadde hatt en del møter med korte kåserier, opp til 4 på én aften, med hver sitt tema. Tiltaket hadde vært ubetinget vellykket, og han anbefalte Oslo-klubben å forsøke det samme.

Møtet ble hevet kl. 20.45.

Stousland.

Besøk

Postmuseet

Åpningstider:

Søndag	kl. 12—15
Tirsdag	» 10—15
Torsdag	» 10—15
Fredag	» 10—15

Samler-annonser.

PRIS PR. LINJE KR. 0.75, MINIMUM KR. 4.00.

KJØPER bedre merker fra U.S.A.

Gerhard Kahrs, Jekteviksveg 2, Bergen.

KJØPER: Bypost fra Norge, Finnland, Sverige, russiske Zemstovmerker, pene nummerstempler på Norge 4 skill 1856—1863, eldre Brasil og Mexico.

Gunnar Benson, Varberg, Sverige.

JULE- ELLER NYTTARSGAVE?

Hvorfor ikke den vakre lille boken «Frimerker som trykksaker betraktet» med en personlig hilsen fra forfatteren, kr. 3.—, fritt tilsendt.

H. Durban-Hansen, Ekebergvn. 23 — Oslo 50.

Byte Norge—Sverige av fint stämplade hela serier i förstklassiga exemplar önskar kamrer
Filip Gustafsson, Elverket, Stockholm 19.

Tysk samler ønsker bytteforb. i Skandinavia. Skriv til

Wolfgang Wöhlert, (19 b) Magdeburg-Buckau, Bleckenburgstr. 4, Sowjetische Besatzungs-Zone.

Frimerkebytte ønskes med samlere i Danmark, Sverige, Finnland og England.

Johan Bang, Sandalen, Nesttun pr. Bergen.

ISLAND: Prisliste over islandske frimærker sendes mod 50 øre i ubrugte frimærker.

J. S. Kvaran, Villa «Hytten», Dragør, Danmark.

Prima, velsentr. 20 ø. løve m/ OMVENDT V OVERTRYKK, ubrukt, garantistempl. A. Berntsen, til salgs.

Pristilbud til «Omvendten», N.F.T.s eksp.

Kjøper samling Baltiske stater og U.S.A. Har til salgs Europa-samling for kr. 4 000.—, verdi AFA ca. 12 000.—.

Johan Kaldager — Fredensborgvn. 27, Oslo. Telefon 42 36 42.

En vakker og nyttig liten bok til biblioteket er «Frimerker som trykksaker betraktet». 48 sider, 14 ill. Kr. 3.— portofritt, gjerne mot ubrukte skandinaviske frimerker. —

H. Durban-Hansen, Ekebergvn. 23 — Oslo 50.

ALBUM for frimerker kr. 8.15
» helsaker » 9.80
Løse blad alltid på lager.

Fås hos frimerkehandlerne eller direkte fra

AAS & HOFFMANN

Oscars gt. 1 C - Telefon 46 79 77 - Oslo.

Forsøk en samler-annonse!

Billig! Effektiv!

Forsøk en liten annonse De også! Send inn Deres tekst og kr. 5.—. Det er prisen for denne annonse. Sender De kr. 10.—, innrykkes den 3 ganger!

Norska frimärken

en gros. Arkvara och dublett-lager köpes. (Ev. även byte mot äldre norska skillingmärken per 10.)

ROLF GUMMESSON A-B

Kungsgatan 55 — Stockholm.

Rydd språkvanskene av vegen.

LÆR ESPERANTO

Dette språk er lettere å lære enn noe annet språk.

Gjennom Esperantos verdensorganisasjon kommer De lett i forbindelse med filatelister over hele verden.

Gå inn for å lære esperanto snarest! Skriv etter nærmere opplysninger om korrespondansekurs, blad osv.

NORSK ESPERANTOFORBUND

Postboks 942 — Oslo.

Norske øre-merker

før 1900 kjøpes (event. bytte). Enkelte eller partier, par, striper og blokker, brukt eller ubrukt. Send tilbud.

J. JELLESTAD, Jørgen Moes gt. 6, Bergen.

Norge ubrukt kjøpes.

Merker inntil 1893, spesielt 3 — 5 — 10 og 20 øres i stolpeskrift. Tilbud til

Lippe Persson — Varberg, Sverige.

I ch k a u f e

SCHWEIZ No. (Zumstein) 1—27 in Luxus-
qualität * oder °, auch auf Brief, Brief-
stücke, Mischfrankaturen, seltene Stempel.
Zahle hohe Preise!

No. 68D, E, 88A «HELVETTA», 79C.

No. 129—31*, 142*, 177—79*.

Pro Juventute I—III auch auf Brief.

» » 3—9*.

Bundesfeier-Block No. 12, NABA-Block*.

Flugpost-Vorläufer * oder a. Brief.

Hotelposten auf Brief.

Offerten oder Ansichtsendung erwünscht.
Prompte Erledigung. Barzahlung in norweg.
Kronen. Event. Tausch gegen Alt-Norwegen
in feinsten Qualität.

BRUNO BIANCHI fils.

Briefmarken en gros, en détail.

35, Av. de Champel, Genève (Schweiz).

Seriöse Schweizer Firmä.

Erstklassige Referenzen.

GRATIS!

GRATIS!

6 Bytteannoncer
i Clubmagasinet KALEIDOSKOP
staar Dem aaben!!

Deres Navn og Adresse med De-
res specielle Bytteønsker vil i

5000 Eksemplarer

blive spredet over hele Verden 6
Gange aarligt, hvis De bliver Med-
lem af den internationale Corre-
spondance-Club «Philantropolis» -
grundlagt 1932. — Aarligt Med-
lemsbidrag 5 Kroner.

Indmeldelse til Klublederen - Hunderup-
vej 26, Odense, Danmark - eller ved Hr.
L. Marburger, Ørstedsgade 5, Sønderborg.

Varje samlare bör i eget intresse
läsa den svenska tidskriften

NORDISK FILATELI

som utkommer varje månad utom
juli/augusti. - Prenumerationspris
1949 n. Kr. 7.50, som kan insändas
till herr F. C. Svendsen jr., Sports-
depotet, Bergen.

2 rikt illustr. 32-sid. provnummer
erhålles mot insändande av n. Kr.
1.— i ostämplade frimärken (Röda
kors etc.).

Tillskriv redan idag

NORDISK FILATELI

Regeringsgatan 91 - Stockholm.

N.F.T.s særtrykk nr. 5 — *Separatim No. 5*

Catalogue of The Postage Stamps of Norway

er nå utsolgt fra Forbundet, —
is now out of sale at the publisher's,

men kan ennå fås hos
but is still obtainable at

Postverkets frimerkesalg til samlere,
HP, Oslo.

Stella Filatelist Forlag,
Frederiksborggd. 34, København.

J. H. Webber, 51 New Street Hill,
Bromley, Kent, England.

H. L. Lindquist Publications,
2 West 46th Street, New York 19, N.Y.